

Göçmenler ve mülteciler: kapitalist uygarlığın paryaları

sayfa 11

Gerçek

75.YIL

Lev Davidoviç TROTSKIY

Eylül 2015 / Sayı: 71

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Sokakta, fabrikada, sandıkta, Erdoğan'a karşı mücadele gerekir!

Mücadele etmeden ne barış, ne adalet!

Türkiye derin bir siyasi kriz yaşıyor. Gün geçmiyor ki, işçi ve emekçi ailelerinden gençler Tayyip Erdoğan'ın iktidar savaşında hayatını yitirmesin. Ülkenin bir bölgesi kent savaşlarıyla sarsılıyor. Bu savaşlarda sayısız sivil ölüyor. Hem Türk, hem Kürt gençcek insanlar, daha ömürlerinin baharında "400 milletvekili" olmadı diye hayatını yitiriyor!

Bu derin siyasi krize çok yakında bir ekonomik kriz eklenecek. Bunun bütün belirtileri birikiyor. Dolar 3 TL'yi aştı. Büyüme düşüyor. İnşaat ve turizm sektörlerinde kriz şimdiden başladı. İşsizlik artıyor. Ama asıl bü-

yük dalga daha önümüzde. Bu dalga geldiğinde işten çıkartmalar, sıfır sözleşmeler, kıdem tazminatının kaldırılması, hepsi gündeme gelecek.

Burjuvazinin safları yarılmış durumda. Düzen partileri birbirleriyle anlaşamıyor. AKP içinde bile neredeyse iki parti var. Savaş bütün Türkiye'yi patlamaya hazır hale getirdi. Şimdi bu gerilimlere ekonomik kriz eklenince, sarsıntı katmerleşecek.

Ama sömürülenlerin ve ezilenlerin safları da bölünmüş durumda. Mayıs ayında Bursa'da başlayıp çeşitli şehirlerdeki fabrikalara sıçrayan fiili metal

grevi işçi sınıfının saflarında daha genel bir uyanışın müjdesini verdi. Ama işçi sınıfı henüz politik sorunların önemine farkına varmış değil. Üstüne üstlük savaş konusunda bütün halk kitleleriyle birlikte öfkeli, ama bazen öfkesini yanlış yere yöneltme eğiliminde. Sömürülen işçi kitleleri ile ezilen Kürt halkı henüz aynı gücün, patronlar sınıfının ve onun hükümetlerinin hedefinde olduğunun bilincine ulaşmadı.

Bu bilinci yaratmaktan başka bir çözüm yok. Yaşananın terör değil savaş olduğunu işçilerin artık anlaması gerekiyor. Savaş ise politikanın başka araçlarla sürdürülmesidir. Bu savaşın sonunu "barış" diye diye getirmek mümkün değil çünkü arkasında politik bir neden var. Savaş ancak iki yoldan durur: ya Tayyip Erdoğan en azından

meclis çoğunluğunu elde edecek, ya da yenilgiye uğratılacak! İktidar savaşına son verilmedikçe, ölüm daha çok işçi ve köylü evine uğrayacak.

Demek ki, işçi sınıfının kendi çıkarlarının savaşına son verilmesinde, Kürt sorununa adil bir çözüm bulunmasında yattığını kavraması, siyaset sahnesine çıkması, yumruğunu masaya vurması gerekiyor. Ekonomik krize karşı mücadele içinde bu bilinci geliştirmek daha kolay. Öyleyse görev, fiili metal grevinin izinde işçi sınıfının örgütlenmesi ve tarih sahnesine çıkması için mücadele etmektir.

"Adalet yoksa, barış da yok!" Ezilen kitlelerin çok sevdiği bir slogandır bu. Ama şimdi bambaşka bir anlam kazanıyor.

**İşçi sınıfı
mücadeleleri,
fabrikalardan
haberler**

2-3

**Petrol-İş'te
AKP operasyonu
tamamlandı**

4

**Erdoğan'ın
kirli savaşı**

6-9

**Sürekli Devrim Eğitim Kampı:
Teori, pratik, kolektif sanat,
ille de yoldaşlık!**

14-15

Metal fabrikalarından haberler

Tofaş'tan bir işçi

Tofaş'ta sıkıyönetim

Ağustos başındaki yıllık izinlerden dönüştü fabrikada adeta bir sıkıyönetim ilan edildi. 300'e yakın kişinin savunmasını aldılar. Sekiz yıldır bu fabrikada çalışıyorum, böyle bir şey görmedim. İmalat esnasında mola haricinde çalışma yerinin terk edilmesi, telefonla oynama, çay kahve içme gibi sebeplerle bu savunmalar alınıyor. Bir yandan da işçi alımları devam ettiği için büyük tedirginlik var. Yeni bir saldırıya hazırlanıyor olabilirler.

Şu anda baskılar sürerken bir

yandan da tam mesai çalışıyoruz. Pazar bile mesai var. Her gün iki saat geç çıkıyoruz. Toplu halde mesaiye kalmama düşüncesi var ama gelişmeler sebebiyle, özellikle de savunmaların alınmasının etkisiyle çoğunluk eyleme geçmiyor. İşten atılmaların sebebi olarak gösterilen yemekhane eylemi için de eylemin erken yapıldığı düşüncesi hâkim. "Renault'yu beklemeliydik" deniyor. Bu belki doğru ama fabrikaların ortak hareket etmesini sağlayacak bir sendikal çatı olmadan da doğru hamleleri

doğru zamanda yapmak mümkün olmuyor işte.

Grevlerden sonra Tofaş'ta Çelik-İş sendikasına geçiş oldu. Ama yeni sendika da güven vermiyor. Zaten koordinasyonu sağlayan arkadaşlarımızın çoğu işten atıldı ve bir başıbozukluk ortaya çıktı. Tüm bunlara rağmen işçiler Türk Metal'i kesinlikle istemiyor. O defter kapandı. Ama yeni bir dönemi açmak için daha bilinçli ve birlik içinde hareket etmek gerekiyor.

Bosch'tan bir işçi

Değişmeyen tek şey değişimin kendisidir biliyorduk, fakat görüyoruz ki değişmeyen tek şey Türk Metal'in ta kendisidir!

Uzun bir sendikal mücadele sonucu, bilindiği üzere yetkili sendika Türk Metal olmuştu ve 2014-2017 toplu sözleşmesini yapma hakkını elde etmişlerdi. Bunun üzerine imzalanan toplu sözleşme taslağında bulunan bazı haklarını almayan Bosch işçilerinin baskısıyla, geçtiğimiz haftalarda mesai eylemlerine başlamış ve Türk Metal'e iş durdurma kararı almıştı. Bu iş durdurma kararının işveren ve sendika arasında bir danışıklı dövüş olduğunu biliyoruz. Hakkımız olan mesai ücretlerini Türk Metal almış gibi gösteriyor.

Türk Metal temsilcilerinin diyalogunda bir kez daha görmüş olduk ki örgütlenme sürecinde Bosch işçilerine "Biz dersimizi aldık, artık değişeceğiz" demişlerdi, fakat görüldüğü üzere değişen hiçbir şey yok. Değişmeyen tek şey değişimin kendisidir biliyoruz, fakat görüyoruz ki değişmeyen tek şey Türk Metal'in ta ken-

disi. Önümüzdeki günlerde Türk Metal'in şube seçimleri konusunda Türk Metal'in içerisinde farklı kişilerin listeler hazırladığına dair duyular alıyoruz. Fakat Bosch işçilerinin büyük bir çoğunluğu Birleşik Metal ile örgütlenme çalışmalarını yapmış arkadaşlardan bir liste çıkarmalarını beklemektedir. Bilinmelidir ki ne olursa olsun Türk Metal çatısı altında hiçbir sendikal seçimlere girilmeyecektir. Bu, bizlere zarar veren bir eylem olur ve ayrıca sendikal mücadelelerde Bosch, Reno vb. fabrikalarda çalışan mücadele eden işçi arkadaşlarımıza saldıran bir sendikacının yönetimine girmek ve Türk Metal çatısı altında bunlara hizmet etmek, saldırıya uğrayan işçi arkadaşlarımıza ve Türkiye işçi sınıfına yapılacak en büyük ihanettir.

Üç yıldır Birleşik Metal çatısı altında mücadele etmiş biri olarak, Reno işçilerinin bu onurlu mücadelesini Bosch işçileri olarak

destekliyoruz ve süreci yakından izliyoruz. Bizim başarıya ulaştıramadığımız bu mücadeleyi Reno işçisinin başarıya ulaştıracağına inanıyoruz. İşçi sınıfının kurtuluşu, örgütlü mücadeleyle ve sınıf bilinciyle olur. Biz bu örgütlülüğü maalesef koruyamadık. Uzun süren mücadele süreci, yasaların dayattığı birçok sebep ve maddi sıkıntılarının artması, işverenin ve Türk Metal'in ekmeğine yağ sürmüştür. Bu yüzden Reno işçileri olarak yasalardan, mahkemelerden ve mevcut hükümetlerden bir beklentiniz olmasın. Zamanla göreceksiniz ki aslında Türk Metal'le birlikte bunlara karşı da mücadele edeceksiniz. Ne yaparsanız kendi kararlılığınız ve örgütlü mücadelenizle yapacaksınız. Unutmayın ki bu koltuk mücadelesi değil, sınıf mücadelesidir. Siz kazanırsanız Bursa işçisi kazanacak, Türkiye işçi sınıfı kazanacak!

Oyak Renault'dan bir işçi:

Renault'dan Türk Metal'e yeni bir ders daha

Ağustos başında izne kol kola çıktık. İzinden de kol kola döndük. Bu birliği göstermeye ihtiyacımız vardı. Çünkü Türk Metal'in yeniden ayağa kalkma çabaları vardı. Dönüşte Türk Metal'in Genel Başkan Yardımcısı Mesut Gezer'in fabrikaya gelmesi bir deneme oldu. Önce yemekhane- de sonra da vardiya çıkışlarında

kendisine dersini verdik. Türk Metal'e de en iyi bir şekilde mesajı gönderdik. Birleşik Metal'in örgütlenmesi devam ediyor. Çoğunluk bizden yana. Ancak hâlâ siyasi önyargıları kırmakta zorlanabiliyoruz. Ama son günlerde ortaya koyulanlar, birlik ve beraberlik yürüyüşümüzü güçlendiriyor.

Kocaeli Enpay'dan direnişçi bir işçi

Çok şey öğrendik, en önemlisi direnmeyi

Günlerce Enpay fabrikasının önünde duran, direnen işçileriz. Türk Metal ağalarından kurtulup Birleşik Metal'e geçtik. Ondan önce kendi temsilcilerimizi seçtik. İşveren ve Türk Metal sendikası ayak oyunu yapmaya çalıştı. Ama demokratik bir şekilde seçtiğimiz temsilcilerimize sahip çıktık. İşveren, temsilcileri işten attı. Bayram seyran demeden, çoluk çocuğun rızık, ekmeği demeden attı. Ardından fabrikaya girdik. Orayı terk etmedik. Yine işten atılma

oldu. Fabrika içinde polis müdahalesi ile dışarıya çıkarıldık. Hiçbir suç işlememiştik, kendi ekmeğe tekemize sahip çıkmak suç mu? Valilik açıkça suç işledi.

Ama pes etmedik. Yine direndik. Toplamda 84 işçi ve temsilci atılmış oldu. Çok şey öğrendik, en önemlisi direnmeyi, kardeşliği, gerçek işçiliği. Bize destek veren herkese çok teşekkür ediyoruz. Şimdi çalıştığımız diğer fabrikalarda direnişi yaymaya devam ediyoruz.

Manisa'dan Türk Metal üyesi bir işçi

Seçimimiz işçiden yana olmalı

Büyük metal grevinin biz işçiler açısından birçok kazanımı oldu. Bir yandan ülkedeki bütün işçilerde büyük bir moral oldu, diğer yandansa ekonomik pek çok hak kazandık. Manisalı işçiler olarak bu büyük direnişe katkımız çok fazla olmasa da kazanımlarından faydalandık. Bu kazanımlardan birisi de Türk Metal sendikasının işyerlerinde temsilcilik seçimi yapmasıdır.

Bu sendika kurulduğundan beri işyeri temsilcilerini hep atadı. Bu sayede sendika ağaları iktidarlarını hep korudular. İşçilerse hep kaybetti. Büyük metal grevi Türk Metal'i işçilerin de-

mokrasi taleplerine cevap vermek zorunda bıraktı. Manisa'da Bosch ve Componenta'da temsilci seçimleri yapıldı. Diğer fabrikalarda da önümüzdeki günlerde seçimler yapılacak. Bizler bu tip seçimlere henüz çok yabancıyız. Yapılacak bu ilk seçimler belki istenilen sonuçları veremeyebilir. Lâkin artık elimizde bir fırsat var. Ben bütün Türk Metal üyesi işçilere sesleniyorum: seçimimizi doğru yapalım. Sendika ağalarının uşaklarını, patron yalakalarını değil bizim gerçek temsilcilerimizi seçelim. Tercihimiz işçiden yana olsun.

Fabrikalardan haberler

Direnişçi Serapool işçileri

Sendikalı olarak işimize dönene kadar mücadeleye devam!

Direnme; daha önce bulmalarda karşımıza çıkan bir kelimeydi. Anlamını bildiğimiz, belki de bildiğimizi sandığımız. Oysa çok derindir anlamı, canlar heba olmuştur bu uğurda, bu yaşam kavgasında. Biz de yeni anlamaya başladık bu kelimenin anlamını haklarımızı aramaya başladığımızda. Meğer boş yaşamış yıllarca, boş yere ezilmişiz. Ne kendi haklarımızı aramışız ne de gelecek nesilleri, çocuklarımızı düşünmüşüz. Biraz geç de olsa bir yerden başlamış olduk, Serapool direnişçileri olarak sesimizi duyurduk, duyurmaya devam ediyoruz. Vicdanımız

rahat, patronek yana olmadığımız için fabrikada değil direnişçilerimizdayız. Şu an bizimle birlikte mücadele etmeyenler, fabrikada olanlar, bizleri, 15 yıllık arkadaşlarımızı kaybettiler. Şimdi o şahıslar çevresindeki insanların, daha da önemlisi çocuklarının yüzüne nasıl bakıyorlar. Direnişimizde üçüncü aya yaklaştık, çok şey öğrendik ve de öğrenilecek daha çok şey var. Dayanışmanın ve yardımlaşmanın ne kadar önemli olduğunu öğrendik.

Maddi ihtiyaçlarımızı karşıla-

ma konusunda, sendikamız maalesef yetersiz kalmakta. Bu sıkıntıların tümü bizim önümüzde kesinlikle engel değil, biz Serapool işçileri sonuna kadar direnip sendikalı olarak içeriye gireceğimize inanıyoruz. Tüm emek dostları da buna inansın. Son olarak direnişin başından beri bizim yanımızda bulunan Gerçek gazetesine, tüm direnişçi Serapool işçileri adına teşekkürü borç biliyoruz.

Manisa'dan bir mobilya işçisi

Mobilya sektörü cehennemin diğer adı

Mobilya sektöründe çalışan işçilerin sıkıntıları çok büyük. Mobilyacılık bir meslek olarak değerlendirildiğinden işyerlerinde fabrika sistemi yok. Ücretler diğer fabrikalardan iyi sayılabilir, ancak çalışma şartları çok ağır. Fabrika sistemi olmadığı için bu sektörde sendikalaşma oranı da düşük. İşçinin örgütsüz olması patronların istedikleri gibi at koşturmalarına neden oluyor. Her işçi ile bireysel anlaşmalar yapılıyor mesela.

SGK primi çoğu kez asgari ücret üzerinden yatırılıyor. İş güvenliği sıfır. Gün geçmiyor ki bir iş kazası olmasın. Kiminin testerelede parmağı kopuyor, kiminin üzerine parça düşüyor. Üstelik bu sektör ağır bir iş olmasına rağmen çalışma süreleri çok uzun. Neredeyse haftanın her günü, günde 14 saat çalışıyoruz. Sosyal hakkımız hiç yok. İşler durunca rahatlıkla ücretsiz izne çıkarılabiliyoruz.

Diğer önemli bir sorun da bu

sektörde bolca kaçak işçi çalıştırılmasıdır. Çok denetlenen işyerleri olmadığı için çoğunlukla İranlı, Suriyeli işçiler yok pahasına çalıştırılıyorlar. Bizlerin aldığı paraların çok altında sigortasız çalıştırılıyorlar. Sözümlü özü mobilya sektörü gerçekten cehennem gibi. Biz işçiler el ele verip birleşip örgütlenmedikçe rahat yüzü görmeyeceğiz.

İşıksoy Tekstil'den bir işçi

Fabrikada iş güvenliği yok

Ben tekstil sektöründe kalite kontrol bölümünde çalışan bir işçiyim. Sektörümüzün sıkıntıları saymakla bitmez ama çalıştığım fabrikayla ilgili birkaçını paylaşmak istiyorum. Birçok fabrikada olduğu gibi çalıştığım fabrikada da işçi sağlığı ve iş güvenliği ön-

lemleri yok. Elimizdeki iş hafiflemekten bir yenisini yüküyorlar. En çok bel ağrısı şikâyetinden ötürü rapor alıyoruz. Haftalık 51 saat çalıştırıyorlar. Mesaiye kalmak için zorluyorlar. Hatta yılın başında mesaiye kalmak için imza attırıp zorunlu kılıyorlar. 09:00-

18:00 vardiyasında çalışan işçilere mesai ücretlerini ödemiyorlar. Patronlar, harcama yapmaktan kaçındıkları için havalandırmaları dahi temizletmiyorlar. İşten çıkarılanlara ihbar tazminatı vermiyorlar. Kıdem tazminatı için ise çek veriyorlar. Ama çekler, üzerinde yazan tarihten çok ileri bir tarihte ödeniyor.

Abdi İbrahim'den stajyer bir öğrenci

"Cehenneme hoşgeldin!"

Ben kimya bölümü dördüncü sınıf öğrencisiyim. Bölümüm gereği staj yapma zorunluluğum olduğu için staj yapacak yer arayışına girdim. Ve sonunda Abdi İbrahim ilaç fabrikasında staj yapma hakkı kazandım. Bilen bilir Abdi İbrahim, Türkiye'de önde gelen ilaç firmalarından biridir. Peki, gelelim işin perde arkasına. Stajımın ilk günü, ne diğer çalışanları tanıyorum ne de yapılacak iş hakkında bir bilgim var. Bu yüzden işçilerin yanlarına giderek soru sormaya çalışıyorum. Fakat arkadaşlar

en fazla birkaç cümleyle cevap veriyorlar. Çünkü üstlerine o kadar çok iş yığılmış ki, bir insan gibi değil makine gibi çalışmaları isteniyor. İşçilerin bu duruma gelmelerinin sebebi ise daha fazla kâr uğruna fabrikanın, kapasitesinin çok üstünde fason üretim yapması. İşçiler sürekli, üretim yaptıkları diğer firmalar tarafından denetleniyor. GMP denilen iyi üretim uygulamaları adı altında göz hapsinde tutuluyorlar resmen. Haftada en az 3-4 gün mesaiye kalıp, 15 saati bulan çalışma günlerinde bile tam verimle çalışmaları isteniyor. İşe giren her işçiye patronlar "Bizim sektörümüz sağlık sektörü hata kaldırmayan bir sektör, özverili çalışman gerek" diyorlar ama işçilerin en ufak bir talebinde bile dışarı-

daki işsizleri gösteriyorlar, kendileri en ufak bir fedakârlık yapmıyorlar. Elde edecekleri kardan başka bir şey düşündükleri, kimsenin sağlığı ile ilgilendikleri yok. Düşünün, kendi bünyesinde çalışan ekiplerin yaptığı eğitimde, hatalı bir ilaç piyasaya sürüldüğünde bunun insan sağlığı için bir sorun olduğunu değil, firma için kötü bir izlenim olduğunu anlatan bir firma bu. Sigortayı karşılamak zorunda kalacağı için, sigortası olmayan öğrencileri staja almayan bir sağlık firması aynı zamanda! Ömrünün çeyrek asırlık kısmını bu fabrikada geçirmiş bir işçinin tanıştığımızda söylediği bir söz Abdi İbrahim'deki çalışma koşullarını çok iyi özetliyor: "Cehenneme hoş geldin!"

Çorlu'dan bir alüminyum işçisi

Kanunmuş! Bize kendi kanunlarımız lazım!

Merhaba, ben Çorlu'da bir alüminyum fabrikasında çalışıyorum. Geçenlerde, fabrikada bize yine bir kâğıt imzalatıldı. Mesai saatleri içinde sigara içmeyecekmiz. İçersek tazminatsız işten atılmıyız. "İş güvenliği için gerekli bu kural" diye de kılıf uydurmuşlar. Bir kere bizim fabrikada havalandırma yok. Maskesiz ve baretsiz çalışıyoruz. Vinçlerden kafanıza tonlarca

ağırlıkta bir şey düşmesi an meselesi, takmışlar sigaraya. Şimdi soruyorum size bizi sigara mı öldürecek önce, yoksa işverenin maliyetli diye almadığı ekipmanların, güvenlik önlemlerinin eksikliği mi? Kanunmuş! Bu kanunlar bizi düşünerek değil, patronları düşünerek yapılmış. Biz kendi kanunlarımızı yapmadığımız sürece de hep böyle olacak.

Çorlu'dan bir metal işçisi

Göstermelik denetimler değil, örgütlenme lazım bize

Ben Çorlu'da çalışıyorum. Geçen gün şikâyet olmuş ve fabrikayı denetlemeye gelmişlerdi. Bana ve birkaç arkadaşımıza sorular sordular. Soruları müdürün yanında soruyorlardı. Denetçilerin aslında laf olsun diye orda oldukları o kadar belliydi ki. Ben müdürün yanında bir şey söylesem işimden olacağım. Bunu sokaktaki çocuk bile bilir. Sonra

birkaç bir şey yazıp gittiler. Sonuç: aynı tas aynı hamam. Bunların karşısında tek tek sesimizi çıkaramıyoruz. Ama birlikte olsak, sendikalı olsak, müdür de olsa başkası da olsa sendikamız hepimizin adına söylenmesi gerekenleri söyler. Sendikalaşmamız, sendikamızın da her zaman bizim haklarımızı savunmasını sağlamamız gerek.

Toksel Makina'dan bir işçi

Sendikaya üye olunca birçok hakkımız olduğunu öğrendik

Yaklaşık dokuz yıldır İstanbul Tuzla'da bulunan Toksel fabrikasında çalışıyorum. Uzun zamandır, işyerinde birçok sorun yaşıyoruz. İş güvenliğinin neredeyse olmadığı fabrikamızda değil üretim yapmak, sadece bulunmak bile çok zor. Maaşlarımız uzun zamandır gününden geç ödeniyor. Servislerimizin ayarlanmasında sıkıntı çekiyoruz. Bağlı olduğumuz bölümün dışında pek çok iş yaptırılmaya çalışılıyor ve de buna karşı bir şey yapamıyorduk. İş yerimiz ağır sanayi işkolunda olmasına rağmen sigortasız işçi çalıştırılıyor. Tüm

bunların yanında zorunlu mesailer de bu işi dayanılmaz noktaya getirmişti.

Arkadaşlar ile bunu konuştuğumuzda bunlara karşı çözümümüzü örgütlenmekte bulduk ve de kısa sürede çoğumuz Birleşik Metal-İş sendikasına üye olduk. Bu sayede birçok hakkımız olduğunu öğrendik. Bundan sonra yaşadığımız sorunlara karşı, sendikayla birlikte daha güçlü bir şekilde mücadele edeceğiz.

Taşeron bir metal işçisi

Eşitlik istiyoruz

Ben, bir metal fabrikasında çalışıyorum. Taşeron temizlik işçisiyim. Fabrikada sendika var. Ama biz asgari ücret alıyoruz. Geçinemiyoruz. Zaman zaman işçi arkadaşlar aralarında para toplayıp bize yardımcı oluyorlar.

Ama bu da bizim gururumuza dokunuyor. Sonuçta biz de bütün fabrikanın pisliğini temizliyoruz. Başka bir yerde çalışmıyoruz. Alın teri döküyoruz. Sendika olmalı ama herkes için olmalı. Bu ayrımcılığa son verilmeli.

Armağan Tulun

Acılarımızın kaynağı bir

Erdoğan'ın ikbal savaşı uğruna yaşamını yitiren gencecik insanların haberleri geliyor her gün. Her gün başka başka evlere ateşler düşüyor. Tek bir günde bu kadar çok ölüm çok acı geliyor. Çünkü ne için, kimin için gencecik insanların ölümüne gönderildiği sorusu ortada duruyor ve öfke ile doluyor insan. Peki ya bir günde en az 301 madencinin yaşamını yitirmesinin öfkesi ne oldu? Ateş düştüğü yeri yakıtı ve artık unutulmaya mı başladı? O kadar ki hafızalardan silinmeyecek denli büyük bir işçi katliamı Soma. O yüzden "unutmama"nın da tek başına pek bir kıymeti yok. Esas önemlisi, katliamının sorumlularından hesap sormak. Başka iş cinayetlerinin önüne geçecek tedbirler alınması için mücadele etmek.

Soma davasının üçüncü duruşması Ağustos ayında sanıkların "görmedik, duymadık, bilmiyoruz" şeklindeki ifadeleri ile yapıldı. Sanıklar en kritik soruları yanıtsız bıraktı, sorumluları gizlemeye, Soma Holding'i korumaya çalıştı. Soma A.Ş. işletme müdürü ve işveren vekili maden mühendisi Akın Çelik'in "Mesleki sorumluluklarınızı yerine getirdiğinizi, meslek ahlak ve onuruna sahip çıktığınızı düşünüyör musunuz?" sorusuna karşı susma hakkını kullanmak istediğini söylemesi, sanıkların tutumunun çarpıcı bir örneği. Soma Holding'in sahibi Alp Gürkan'ın, katliamın hemen ardından yaptığı açıklamada söylediği "Bu holdingin patronu benim" sözlerinden hareketle, işçi ailelerinin avukatları duruşmada, Alp Gürkan'ın sanıklar arasına eklenmesini talep etti. Bu talep mahkeme tarafından kabul edildi ve Alp Gürkan, davanın bir numaralı sanığı haline geldi. Ama hâlâ bütün sorumlular yargılanmıyor. Yargılanmadıkları gibi, AKP hükümeti, Ağustos ayı başında, yeni katliamların yolunu açan, başka Alp Gürkan'ların sırtını sıvazlayan bir karara da imza attı.

Yetki gaspçısı hükümet tarafından 4 Ağustos'ta Resmi Gazete'de sessiz sedasız bir bakanlar kurulu kararnameyi yayımlandı. Bakanlar kurulu, ATEX sertifikası olarak bilinen, yanıcı gazlar ve tozlar nedeniyle patlayıcı ortama sahip maden ocaklarında ve onların yer üstündeki tesislerinde kullanılan malzeme ve koruyuculara belli standartlar ve sistem şartı getiren yönetmeliğin yürürlüğe girme tarihini 31 Aralık 2019'a erteledi. Yani maden sahiplerine 5 yıl daha gerekli tedbirleri almadan da madenlerinizi çalıştırabilirsiniz deniyor. Gerekli tedbirleri almadığı, kriterleri karşılamadığı için kapatılan 66 maden ocağının da yeniden açılmasına izin vermiş oluyor! İşte sermaye ve onun kâr hırsı için hiç bir hizmetten kaçınmayan hükümet! Madenlere ve başka iş cinayetlerine daha fazla kurban vermemek için hepsinden, fitrat edebiyatı yapan Erdoğan'dan da hesap sorana kadar mücadele etmek gerek!

Soma katliamının boyutlarını gizlemek için hükümet tam bir sıkı yönetim uyguladı. Ama ne yaparsa yapsın acılı ailelerin, işçilerin öfke dolu çıkışlarla gerçekleri anlatmalarına, bir çok görüntünün yayınlanmasına engel olmadı. Bunlardan birisi katliamda ölen işçilerin çevredeki soğuk hava depolarında bekletilme görüntüsü idi. Acılı insanlar, eşlerini, evlatlarını, kardeşlerini aradı oralarda. Kim bilir nasıl daha da buz kesti içleri? O aileleri belki de en iyi 10 yaşındaki Cemile'nin annesi, babası anlar. Cizre'de devletin açtığı ateş sonucu evinde vurularak ölen Cemile. Sokağa çıkma yasağı nedeniyle cenazesi evden çıkartılmayan, ailesinin evde buzlukta bekletmek zorunda kaldığı Cemile. Farkında olsalar da olmasalar da bu iki acının kaynağı bir. Mücadelelerinin de bir olacağı günlerdir bu acıları dindirecek olan.

Petrol-İş'te AKP operasyonu tamamlandı

AKP'nin, uzunca bir süredir Türk-İş'i toptan kontrol altına almak için büyük bir çaba içinde olduğu biliniyor. Mustafa Kumlu ve Ergün Atalay dönemlerinde Türk-İş yönetimini kendi kontrolündeki unsurlara teslim eden AKP, şimdi muhalefeti de tamamen susturmayı amaçlıyor. Bu amaçla Sendikal Güçbirliği Platformu mensubu sendikalara üst üste çengel atıyor. Geçtiğimiz yıllarda Hava-İş ve Tek Gıda-İş'te yaptıklarına benzer yöntemlerle, mücadeleciler bir geleneği olan ve bir önceki Türk-İş kongresinde Mustafa Kumlu'ya rakip olarak adaylığını koymuş olan Mustafa Öztaşkın'ın yönetimindeki Petrol-İş'e de operasyon düzenledi.

İlk operasyon Hava-İş'te yapıldı: Atalay Ayçin'i başkanlıktan uzaklaştırarak yerine adamları Ali Kemal Tatlıbal'ı getirdiler. Daha sonra Tek Gıda-İş'te Mustafa Türkel'i düşürmek için sendika içindeki yandaşlarını harekete geçirip Çaykur grevinin fiyaskoyla sonuçlanmasını sağladılar. Mustafa Türkel düşmedi ama süreçten büyük

yara aldı. Nihayet son operasyon Sendikal Güçbirliği'nin amiral gemisi Petrol-İş'e yapılmış oluyor. Petrol-İş 35 bin üyesinin yanı sıra Tüpraş ve Petkim gibi ekonominin stratejik kalelerinde örgütlü bir sendika olarak öne çıkıyor.

Petrol-İş Sendikası 27. Olağan Genel Kurulu, 5-6 Eylül tarihlerinde toplandı. 16 şubeden 250 delege ile toplanan kongrede, açılış konuşmasını AKP'ye yakınlığı ile bilinen Ali Ufuk Yaşar yaptı. Divanın oluşturulmasından sonra Genel Başkan Mustafa Öztaşkın da bir konuşma yaptı. Daha sonra delegeler söz aldılar. Genel kurulun ikinci gününde ise biri Genel Başkan Mustafa Öztaşkın'ın, öteki ise Genel Sekreter Ali Ufuk Yaşar'ın başını çektiği iki blok listenin Genel Yönetim Kurulu seçimi yapıldı. 250 delegenin 249'unun oy kullandığı seçimde 1 oy geçersiz sayıldı. Mustafa Öztaşkın 78 oy aldı. Seçimi AKP'ye yakınlığıyla bilinen Ali Ufuk Yaşar 170 oy ile kazandı.

Oy kullanma işlemi sırasında Mustafa Öztaşkın oyunu normal bir şekilde kullanır-

ken, Ali Ufuk Yaşar, planlı bir şekilde, kendisini destekleyen delegelerin salona çağrılmasını bekleyip seçimi gövde gösterisine dönüştürdü. Öztaşkın'ı destekleyen delegeleri etkilemeye çalıştı. Yaşar'ı destekleyen kimi işçeri temsilcilerinin abartılı tezahüratlarının sebep olduğu kısa süren bir gerginlik dışında, oy kullanma süresince başka bir olay yaşanmadı. Petrol-İş genel kurulu, seçim sonuçlarının açıklanmasını takiben yapılan veda konuşmalarının ardından sona erdi.

5-6 Eylül'de yapılan Petrol-İş Genel Kurulu'nda gerçekleşen seçimin sadece petrokimya sektörünü değil, tüm işçi sınıfını etkileyeceğini bilerek hareket etmek gerekir. AKP'nin sendikal hareketteki operasyonlarının nihai hedefi Türk-İş'in Hak-İş'leştirilmesidir. Bunun işçi sınıfı için pratik anlamı, kıdem tazminatı gibi büyük sınıf saldırıları ile sermayenin ciddi bir dirençle karşılaşmaksızın işçilerin haklarını gasp etmesidir.

İşçi sınıfının bütün dostlarının ve öncü işçilerin

Petrol-İş'e yapılan bu kritik müdahaleden ders çıkarması gerekiyor. AKP'nin sendikaları kontrol altına alma çabasına karşı kongre manevraları, pragmatik işbirlikleri ve delege matematiği ile mücadele etmenin mümkün olmadığı açıktır. Sadece hükümet muhalifi olmanın da yetmediği, sınıf mücadelesine öncülük ederek tabanın gücünü toplamak gerektiği ortadadır. Belki de, Türk-İş kongresinde Erdoğan'ın ve AKP'nin adayı Mustafa Kumlu seçildiğinde, muhalif Sendikal Güçbirliği'nin başkan adayı olan Mustafa Öztaşkın, "Bize düşen ceketimizi ilikle-yip başkanı tebrik etmektir" dediğinde bu mağlubiyetin taşları döşenmeye başlamıştı. Muhalif de olsa, solcu da olsa bürokratik yapılar sendikalarımızın hükümet ve sermaye karşısındaki bağımsızlığını koruyamıyor. Mutlaka ve mutlaka tabandan yükselen bir mücadele ile daha çok işçinin sendikalara üye olup, sahip çıkıp denetlemesi gerekiyor. Öncü işçilerin önündeki en büyük görevin bu olduğu bir kez daha ortaya çıkıyor.

Lehman Brothers'a selam, depresyona devam!

Eylül ayı, kriz ayı. Dünya ekonomisi bundan tam yedi yıl önce, 15 Eylül 2015'te Lehman Brothers adlı ABD bankası çökünce büyük bir sarsıntıyla krize girmişti. Bu kriz aslında dünya ekonomisinin derinlerinde yatan bütün kriz faktörlerinin büyük bir patlamayla gün yüzüne çıkmasıydı. Marksistler olarak derhal teşhisi koyduk: Üçüncü Büyük Depresyon. Kapitalist dünya ekonomisi, biri 19.yüzyılın sonlarında, diğeri 20. yüzyılda yaşanan iki büyük savaşın arasında olmak üzere, iki büyük depresyon yaşamıştı. Bunlar sadece

kapitalizmin, ötekilerle karşılaştırılmayacak derecede derin ve uzun süren krizleri değildi. Aynı zamanda çözüm bulunması için büyük siyasi, askeri, ideolojik değişimleri, savaşları gündeme getiren, çelişkilerinin derinliğiyle devrimlere ve karşı devrimlere yol açan sarsıntılardı. Burjuva iktisatçıları ise "geçici düzeltme", "anlık düşüş" diyerek hafifletmeye çalıştılar.

Yedi yıl sonra Üçüncü Büyük Depresyon bütün ihtişamıyla devam ediyor. Dünya ekonomisi, bir yanda Çin'de yaşanan büyük sarsıntının, üretim ve

ihracatta gerilemenin, yuanın devalüasyonunun, borsaların çökmesinin etkisinde. Öteki yanda ABD merkez bankası Federal Reserve'ün uzun süren karşılıksız para basma ve sıfır faiz politikasına son vermesi, ucuz krediyle para kazanan sermaye ve ülkeleri sıkıştırıyor. Bir yanda da Avrupa'nın, sivri ucu Yunanistan'da ortaya çıkan borç krizi... Dünya ekonomisi, Lehman Brothers'ın çöküşünün yedinci yıldönümünü daha anlamlı biçimde karşılayamazdı!

Türkiye ekonomisi bu büyük fırtınada dünyanın en kırılğan ekonomilerinden biri olarak öne çıkıyor. ABD'de faiz artırımını olasılığı hem ucuz kredinin sonu olacak hem de bu nedenle değeri yükselen dolar, banka dışı özel sektörün döviz cinsinden borçluluğunu arttıracak. Avrupa Birliği ekonomisinin sürünmesi, Türkiye'nin en önemli dış pazarının tıkanması anlamını taşıyor.

En önemlisi, cari açık aşırı derecede yüksek. Ekonomik büyüme zaten duralamışken, bir de Tayyip Erdoğan ve AKP hükümeti Türkiye'nin başına savaş belasını sarınca işler iyice içinden çıkılmaz bir hale geliyor. Dolar 2013 sonlarında 2 TL'yi ilk kez görmüştü. Şimdi, daha iki yıl dolmadan 3 TL'yi gördü!

Üçüncü Büyük Depresyon şimdilik Arap devrimine, Yunanistan'da ve İspanya'da sınıf savaşlarına, Gezi ile başlayan halk isyanına, Brezilya'da 2013 Haziran eylemlerine ve daha ufak çalkantılara tanıklık etti. Ama asıl büyük çalkantı şimdi başlıyor. Çünkü bu sefer merkez bankalarının da yapabileceği bir şey yok. Yedi yıl sıfır faizle buraya geldik. Faizin eksisi olmaz ki! Kapitalistler krizi işçilerin, emekçilerin boğazına basarak çözmek istiyor. İşçi sınıfı için siyaset, örgütlenme ve devrim artık su gibi, ekmeği gibi gerekli!

Partilerden bağımsız, Tayyip Erdoğan'a bağımlı hükümet

5. Recep Tayyip Erdoğan hükümeti kuruldu! Erdoğan 7 Haziran sonuçlarını kendi açısında kabul edilemez gördüğü için erken seçime gitmeye karar verdi. Anayasa böyle durumlar için grubu olan bütün partilerin güçleri oranında bakan vereceği, bir bölümünü de bağımsızların oluşturduğu bir seçim hükümeti öngörüyor. Bu hüküm Erdoğan şöyle yorumladı: partilerden bağımsız, kendine bağımlı bakanlardan oluşan bir hükümet. Türev Yönetim Kurulu üyesi mi istersiniz, daha dün kadar AKP'den bakanlık yapan politikacı mı, 17-25 Aralık soruşturmasında Tayyip Erdoğan'ı cansiperane korumuş emniyet müdürü mü? Kabineye "bağımsız" kontenjanından girenler böyle insanlar işte. Böylece, bir iki pürüz dışında, bir 5. Recep Tayyip Erdoğan kabinesi Türkiye'nin başına geçmiş oldu!

Karpuz seçer gibi!

Anayasa'nın 114. maddesi, öngördüğü seçim kabinesinde neden bakanlıkları, partilere meclis gruplarının büyüklüğü oranında paylaşıyor? Çünkü seçimi yitiren veya güvenoyu alamayan hü-

kümetin halkın çoğunluğunun güvenine sahip olmadığı açıktır. Böyle bir hükümetin ülkeyi yönetmesini engellemek istemiştir. Ahmet Davutoğlu halkın ülkeyi tek başına yönetmek için uygun görmediği bir başbakandır, ama eğer seçimlerden 7 Haziran'a benzer bir sonuç çıkarsa koalisyon arayışlarıyla geçecek bir 45 günü daha sayarsanız, **halkın kendisini reddetmesinden sonra tam altı ay ülkenin başında kalmış olacaktır.** Alın size demokrasi! Tayyip Erdoğan ve AKP 1982 anayasasını bile demokrasi yönünden ihlal etmeyi başarmış bir ekiptir!

Bu yetmiyor, bir de halkın yetki vermediği bu politikacı, başka partilerin milletvekilleri arasından pazarda karpuz seçer gibi bakan seçiyor! Başbakan sadece tek parti hükümetlerinde bakanları belirleme yetkisine sahiptir. İşin içine başka partiler girdi mi, grup disiplini kavramına bağlı parlamenter sistemlerde her parti kendi bakanlarını seçer. Bir başbakanın öteki partilerin bakanlarını kendi keyfine göre seçtiği bir koalisyon hükümeti tarihte görülmemiştir! Anayasa'nın 114. maddesinin

öngördüğü hükümet formülü de bu şekilde ele alınmalıdır. Ama Davutoğlu istediğini seçmiş, karşısında tek bir parti bile sesini çıkaramamıştır. CHP ve MHP'de tık yok! Ne kadar acıklı bir muhalefet!

Kürde vebalı gibi davranan hükümet

CHP ve MHP, nedeni ne olursa olsun hükümete girmemeye karar verince, AKP hükümetinde HDP ile baş başa kalma korkusuna kapılmıştır. Davutoğlu'nun bakan seçimi bunun sonucudur. Türkiye tarihine bir yeni kara leke olarak geçmiştir. 80 milletvekilinin ezici çoğunluğu Kürt illerin-

den seçilmiş olan bir partiden üç bakan belirleniyor, üçü de Batı illerinden (İstanbul, Kocaeli, İzmir) seçilmiş! Kürt olmasın da sosyalist bile olabilir! Levent Tüzel'in tercih edilmesinin anlamı budur! Müslüm Doğan da Kürt değil, Alevidir. Bir tek Ali Haydar Konca Muş Vartolu bir Alevi Kürt'tür, ama hakkında asla "terörist" propagandası yapılamaz çünkü eski mülki amirdir, uzun yıllar kaymakamlık yapmıştır.

Bu hükümet Kürde vebalı gibi davranmıştır. Kürt'ten vebadan kaçır gibi kaçmıştır! Kürt halkı yarın bunun hesabını da soracaktır.

HDP bozuk düzen

HDP başından itibaren seçim hükümetine katılacağını ilan etmişti. Ama 7 Haziran'dan beri her alanda olduğu gibi, HDP burada da tam anlamıyla bozuk düzen ilerliyordu. Hükümete katılma gerekçesi hep sorumluluklarını yerine getirme anlamında cümlelerle açıklanıyordu. HDP yönetimi şunu anlamalıdır: 6 milyon seçmen kendisine Tayyip Erdoğan'ın işlerini kolaylaştırma sorumluluğu vermemiştir! Tam tersine, onun oyununu bozma görevi yüklemiştir.

Devrimci İşçi Partisi, Anayasa'nın 114. maddesinin öngördüğü özel seçim hükümeti formülünü solda ilk ele alan partidir. 4 Ağustos tarihinde bu meseleleri ele alan bir bildiri yayınlamıştır. HDP'nin bu hükümete girmesini savunmuştur, ama "sorumluluklarını yerine getirsin" diye değil, Tayyip Erdoğan ve AKP hükümetinin savaş oyununu bozsun diye. Bizim için HDP'nin bu hükümete girmesi bir tek koşulda anlamlıdır: Tayyip Erdoğan'ın maslahatgüzarı Ahmet Davutoğlu eliyle yürüttüğü politikalara karşı, bakanlık konumunun yarattığı avantajları kullanarak savaş-

ma koşulu ile. Maalesef HDP hükümete giriş tarzıyla bu olanakları da büyük ölçüde berhavaya etmiş bulunuyor.

Bir kere, HDP'nin kendi milletvekilleri arasından kimlerin bakan olacağı konusunda yetkiyi Davutoğlu'na kuzu kuzu bırakmış olması anlaşılır gibi değildir. HDP'nin 114. maddenin anlamını hiç sorgulamadığı, maddenin ruhunun bakanların adlarını parti gruplarının kendilerinin belirlemesini gerektirdiğinin bilincinde olmadığı ya da daha da kötüsü AKP hükümeti ile iyi geçinmek için sesini çıkarmadığı anlaşılıyor. Bu durumda, Davutoğlu'nun kendisi için en az zararlı olacak formülü uygulaması işin doğasından gelir. O da Kürt olmasın da ne olursa olsun demiş, HDP'yi Kürde vebalı gibi davranan bir başbakana "evet" demek zorunda bırakmıştır! Utandırıcı!

Ama iş burada bitmiyor. Levent Tüzel olayı, Türkiye sosyalist ve sol hareketinin tarihine bozuk düzen yürümenin mükemmel örneği olarak girecektir. EMEP, Levent Tüzel'e bakanlık teklif edilmeden kaç zaman önce böyle bir olasılığı biliyordu. Kendi eski başkanına bu konuda zamanında iç-

bir talimat vermediği anlaşılıyor: Levent Tüzel kendisine bakanlık teklif edilince kelimesine şöyle demiştir: "Tabii ki kabul edeceğiz." Tabii ki! Ama aradan bir gün geçmeden bu tersine dönmüştür. EMEP Tüzel'in hükümete girmesini uygun görmemiştir. Peki, EMEP yönetiminin buraya kadar beklemesi gerekiyor muydu? "İşçi sınıfının öncü partisi" EMEP bu kadar mı öngörü yoksunluğu içinde dedir? Devrimci İşçi Partisi, doğrudan kendi kararına hiçbir şekilde gerek hissettirmeyecek bir gelişmeyi Ağustos başında ele alıyor, tavrını belirliyor. EMEP Ağustos sonunda, kelimenin tam anlamıyla "yumurta kapağına dayanınca" bir ileri bir geri yalpalıyor!

Partinin Tüzel'e önerilen bakanlığı kabul etmemesini açıklığı da savunulur gibi değil. Tüzel'in mecliste düzenlediği basın toplantısında söyledikleri, cümlelerinin insicamına yansiyacak dercede kafa karışıklığı ifadesi. Partinin resmi açıklaması ise iki gerekçeye dayanıyor: Davutoğlu'nun, bakanları kendisinin belirlemesinin, anti-demokratik olduğu ve AKP'nin kuracağı hükümetin savaş hü-

kümeti olacağı. İlki konusunda iki soru sorulmalıdır: Bir, bunu neden daha önce gündeme getirmediyiz? İki, HDP içinde neden bu hükümete katılmamanın yanlış olduğu fikrini yaymaya çalışmadınız? Çalışmış olamazsınız, olsaydınız Levent Tüzel ilk teklif geldiğinde "Tabii ki kabul edeceğiz" diyecekti. İkinci gerekçe ise baştan aşağıya yanlış: **sosyalistler bir burjuva hükümetine demokratik olduğu için girmezler!** Levent Tüzel'in bu hükümette tam da AKP savaş hükümeti kurmayı istediği için yer alması gerekirdi! Oyunu bozma için. Bakanlar Kurulu karamelerini imzalamayarak. Bir bakan olarak mecliste ve medyada savaş aleyhine konuşarak. Kürt şehirleri ve kasabaları vahşice saldırıya uğradığında kırmızı plakalı araçla oraya gidip halkın yanında yer alarak!

Şimdi deneyimli ve ardında bir sosyalist örgüt olan Levent Tüzel çekilince, iki deneyimsiz bakan AKP'nin kurtlar sofrasında rehine olarak kalmıştır! Bir fırsat daha tepilmiştir.

HDP'li bakanlar, kırmızı plaka sembolü ile oyalanacaklarına, savaşa karşı muhalefeti bir an önce hükümetin içinden yükseltmeye bakmalıydılar. Yoksa bu hükümette yer almaları bütünüyle anlamsız hale gelecektir.

Mustafa Kemal Coşkun

Burjuva demokrasisi nedir?

Önce 7 Haziran seçimlerinin nasıl yorumlandığına ve seçimlerden sonra neler yaşandığına kısaca bakalım.

Seçimin ertesi günü, 8 Haziran tarihli *Sabah* gazetesi "iktidarsız sandık", *Star* gazetesi "zor dönem", *Güneş* gazetesi "kâbus geri döndü" başlıklarını atmıştı. Aslında her üç manşette de anlatılmak istenen basitti: Alttan alta "bu sefer olmadı, bir seçim daha yapalım" deniyordu dolaylı olarak. Koalisyon, tam da Cumhurbaşkanı'nın dediği gibi kâbustu, üstelik HDP'nin barajı geçmesi de tek başına iktidarı engellemiştir, bu nedenle erken seçim zorunluydu. Nitekim kendisini İslamci olarak tanımlayan gazeteler Tayyip Erdoğan'ın niyetini yukarıdaki gazeteler gibi dolaylı yollarla değil, doğrudan söylemişlerdi: *Yeni Şafak* "erken seçim", *Yeni Akit* "çözüm erken seçim" manşetleri ile çıktı 8 Haziran sabahı.

Aynı gün, Başbakan yardımcısı Yalçın Akdoğan, seçim sonuçlarını yorumlarken "HDP çözüm sürecinin filmi yapar artık" dedi. Böylece Kürt sorununda nasıl bir politika izleyeceklerinin de ipuçlarını vermiş oldu. Nitekim Temmuz sonlarına gelindiğinde IŞİD'i hedef alıyoruz denilerek PKK hedefleri defalarca bombalandı, şehir merkezlerinde sayısız operasyon yapıldı. Bu olan biteni anlamak hiç de zor değil, belli ki tekrar iktidara gelebilmek için ülkede bir iç savaş çıkartıldı. İktidarlarını korumak istiyorlardı, çünkü başta Cumhurbaşkanı olmak üzere 13 yıllık iktidarı boyunca çok suç işlediler ve bunun hesabının bir gün sorulacağını farkındalar.

Anlaşılan o ki, iktidardayken "halk iradesi" diye tutturanlar iktidarı kaybedeceklerini anladıklarında halk iradesini bütünüyle hiçe saymaktadır. Peki, bütün bu olan bitenler bizlere burjuva demokrasisi hakkında neler söylemektedir?

En baştan söylemek gerekirse, iktidarın sürekli vurguladığı "halk iradesi"nin aslında ne tür bir kandırmaca olduğu, burjuva demokrasisinin halkın iradesine saygı duyulmasıyla hiçbir ilgisi olmadığını böylece ortaya çıkmış oldu. Demek ki burjuva demokrasisinin formülü şöyledir: Bir siyasal parti, "halkın gerçek çıkarlarını temsil ettiği" için, halkın iradesini ifade ettiği için iktidar olduğunu düşünür; oysa aslında halk iktidar partisinde, dolayısıyla da burjuva sınıfının çıkarları etrafında cisimleştiği sürece bir halk yerine konmaktadır. Burjuva demokrasisinde "burjuva çıkarlarını, dolayısıyla da bunu temsil eden siyasal partiyi" desteklemek "halk" terimiyle "adlandırılır". Yani, halkın gerçek üyesi, sadece iktidar partisini destekleyen kişidir. Onun yönetimine karşı olanlar ve ona karşı çalışanlar halktan otomatik olarak çıkarılırlar, "halk düşmanı" olurlar. Halk her zaman iktidarı destekler ya da iktidarı destekleyenler "halk"tır, çünkü halkın bu yönetime karşı çıkan herhangi bir üyesi kendini otomatik olarak halk arasından çıkarmış olur.

O halde burjuva demokrasisi tanımı şöyle olacaktır: İçinde halkın var olmadığı bir toplumsal-siyasal düzen. Burjuva demokratik bir düzende egemenlik "halk"tır, ama halk tam da iktidarın tebaasının toplamından başka bir şey değildir. Elbette, Tayyip Erdoğan'ın kurmaya çalıştığı rejim olağan burjuva demokrasisinden bazı bakımlardan çok farklıdır. Ama biz burada ortak yana işaret etmiş oluyoruz.

İşte 7 Haziran seçimleri, iktidar partisini desteklemediği sürece insanların halk yerine konulmadığını, dolayısıyla onun tercihinin de halk iradesi olarak kabul görmediğini göstermiştir. İşçi ve emekçiler için, tam da bu nedenle, gerçek bir demokrasi olsa olsa sosyalist bir demokrasi olabilir. Görünen o ki, onlar için bu mücadeleye girmekten başka çıkar yol da yoktur.

Sungur Savran

Parlamente budalalığa reddiye

“Erdoğan’ın hiçbir koşulda bu ülkenin başından efendi efendi çekilmeyeceğini öngörmek gerekir. Erdoğan önümüzdeki beş yıllık dönemi içinde **düşmenin eşliğinde olduğunu hissederse büyük ihtimalle savaş çıkaracaktır.**” (Vurgu sonradan.)

Bu satırlar Devrimci İşçi Partisi’nin (DİP) 3. Kongresi’nde kabul edilen Türkiye üzerine kararında yer alıyor. *Gerçek* gazetesinin sitesinde hemen kongre sonrasında Nisan başında yayınlanan bu kararın ilk taslağı Ocak ayında yazıldı. Yani DİP, 7 Haziran’da AKP seçimleri kaybettiği takdirde Tayyip Erdoğan’ın savaş çıkaracağını seçimden altı ay önce saptamış, bunu seçimden üç ay önce resmi bir parti kararı haline getirmişti.

Seçim sonuçları geldiğinde sağda solda koskoca bir koro “istikrar” diye yırtındı. Büyük burjuvazi fiili metal grevinin ardından yaklaşan ekonomik kriz bağlamında güçlü bir koalisyon istiyordu. Küçük burjuvazi piyasa açılışını istiyordu. Küçük burjuva sosyalistleri ve aydınlar ise sıkılmışlardı, sükunet istiyorlardı. Biz seçimden hemen ertesinde şöyle yazdık: “Erdoğan’ı en zayıf olduğu zamanda devirmeye girişmediğimiz için şimdi o cumhurbaşkanı koltuğunda oturuyor. Ve düşmemek için her şeyi yapacaktır! Türkiye’nin başına en büyük belaları bile açacaktır! **Savaşa, Kürt savaşına ya da Ortadoğu’da Sünni-Şii savaşa hazır olun!**” (Vurgu sonradan.) Bu satırların yazılmasından yaklaşık bir ay sonra Kürt savaşına başladı ve devam ediyor.

Küçük burjuva sosyalistlerinin ve aydınlarının yaklaşımıyla DİP’inki arasındaki fark ne? Onlar Türkiye politikasının hangi yönde gelişeceğini sadece parlamente dengelerin belirlediğini sanıyorlar. Türkiye solunun, 12 Eylül’den ve Sovyetler Birliği’nin 1991’de çöküşünden sonra Marksizmden bütünüyle kopan büyük çoğunluğu, politikayı parlamento dengelerine indirgeyecek kadar gerilemiştir. “Parlamente budalalık” derken bundan söz ediyoruz. Yoksa DİP de ilk biçimlenmelerinden itibaren hep seçimlerle ilgilenmiş, olanak bulduğunda aday göstermiş, bulamadığında en anlamlı partilere oy verilmesi çağrısında bulunmuştur. Ama asla parlamentonun politik gelişmeleri belirleyen unsurlardan **yalnızca** bir tanesi olduğunu, başka birçok gelişmenin, ama en önemlisi yaşayan sosyal güçlerin, en çok da işçi sınıfının hareketinin önemini unutmadan.

Türkiye solu 1970 yılında 15-16 Haziran günlerinde işçi sınıfının silahlı bir ayaklanmaya girişmesinden, öncü savaşı sonucunu çıkartmıştı. Hata büyüktü, ama hiç olmazsa yüzünü devrime dönmüş bir hataydı. Düzeltilebilirdi. Eski devrimci hareketin bir gölgesi haline gelmiş 21. yüzyıl Türkiye solu ise Gezi ile başlayan halk isyanından parlamentarizm çıkarttı! Bu sefer hata düzenle bütünleşmeye işaret ediyor maalesef. İflah olmaz.

Türkiye solu 1970 yılında 15-16 Haziran günlerinde işçi sınıfının silahlı bir ayaklanmaya girişmesinden, öncü savaşı sonucunu çıkartmıştı. Hata büyüktü, ama hiç olmazsa yüzünü devrime dönmüş bir hataydı. Düzeltilebilirdi. Eski devrimci hareketin bir gölgesi haline gelmiş 21. yüzyıl Türkiye solu ise Gezi ile başlayan halk isyanından parlamentarizm çıkarttı! Bu sefer hata düzenle bütünleşmeye işaret ediyor maalesef. İflah olmaz.

Şimdi de aynı siyasi bakış açısı umudunu 1 Kasım seçimlerine bağlıyor. Hiçbir zaman yapılamayabilecek seçimlere. Daha önemlisi yapılsa savaşın belki de derinleşmesine yol açacak seçimlere. 7 Haziran sonrası yazdıklarımızın son cümlesine yeniden bakın lütfen: “Savaşa, Kürt savaşına ya da Ortadoğu’da Sünni-Şii savaşa hazır olun!” Bunun ilk yarısı gerçekleşti. Şimdi, AKP bir kez daha yenilgiye uğrarsa ikincisi gündeme gelecektir.

“Peki, ne yapalım?” diye sormayın! Örgütlenin! Ne yapalım? diye sormayın! Örgütlenin! Ne yapalım? diye sormayın! Örgütlenin!

7 Haziran meclisi:

Acıklı bir politikasızlık öyküsü

Eylül başındayız. 7 Haziran seçimleri yapıldı üç ay oluyor. Kendi kendinize bir sorun: CHP ve HDP bu dönem boyunca ne yaptı? Temmuz sonunda maslahatgüzar Davutoğlu’nun hükümeti savaş çıkarana kadar bir koca hiç! Sonra HDP elbette canlanmak zorunda kaldı. CHP ise, bu dönem boyunca, kurulmayacağını çocukların dahi anladığı bir koalisyon kurmaya çalışıyordu! Şimdi geldiğimiz noktada Tayyip Erdoğan kampının taktiği pürüzsüz işlemiş bulunuyor: seçim sonuçları belli olur olmaz verdikleri (ve 8 Haziran sabahı Yeni şafak gazetesinin manşetinden ifşa ettiği) erken seçim kararı, HDP’nin halk gözünde yıpratılmasını amaçlayan savaş eşliğinde uygulanıyor. **Bütün inisiyatif Erdoğan’a geçmiş durumdadır.** Oysa 8 Haziran sabahı Erdoğan kampı nasıl da zayıftı. Erdoğan’ın ağzını bıçak açmıyordu. Hükümet sözcüsü Bülent Arınç televizyonlarda yenilginin nedeninin Erdoğan’ın performansı ol-

duğunu ima eden konuşmalar yapıyordu. Abdullah Gül AKP’ye, danışmanının anıları kılığında başkan adaylığı dilekçesini yolluyordu. Bugün bunlar uzak birer anı gibi!

Bütün iktidar Tayyip Erdoğan’a!

Bir ülkede var olan iktidar odaklarından bazıları felç olursa, güç diğerlerine doğru eğilir. Hele hele diğerleri iktidar tekeli hırsıyla yanıp tutuşuyorsa. Ahmet Davutoğlu’nun hükümeti, 7 Haziran’da halk tarafından reddedilmiş bir hükümetti. Nitekim Davutoğlu istifasını verdi. Olağan bir uygulamayla yeni hükümet kurulana kadar günlük işleri yürütmekle görevlendirildi. **Halkın şamar attığı müstafi (istifa etmiş) bir hükümetin ne kadar gücü olur?** Davutoğlu, en güçlü anında Tayyip Erdoğan’ın kendi eliyle atıldığı bir başyaver konumunda idi. Seçim sonrasında iyice silindi.

7 Haziran’da halk, yeni bir meclis seçerken her üç

büyük muhalefet partisinin de Tayyip Erdoğan’dan en azından 17-25 Aralık’ın hesabını sormasını istiyordu. Oysa bu partiler sanki yeni seçilmiş meclis bir yıl boyunca düzenli olarak çalışmış gibi başkanlık divanını oluşturdular ve tatile çıktılar! 7 Haziran’da bir meclis seçildi, ama 29 Temmuz’da yapılan tek günlük olağanüstü oturum dışında böyle bir **meclis üç aydır yok!**

Tatilde bir meclis, nöbetçi bir hükümet... İktidarın Tayyip Erdoğan’ın elinde toplanmasına şaşırarak mümkün mü?

Ne yapılabiliirdi?

Gerçek gazetesi Temmuz ayında, başkanlık divanı henüz seçilmeden önce şöyle yazıyordu: “Oyalmak her üç muhalefet partisinin de halka verdiği vaatleri ayaklar altına almasıdır. Çünkü 45 gün içinde erken seçim kararı verilebilir. Seçime gidilmeden önce Tayyip Erdoğan’ın halka teşhir edilmesi belirleniyici olacaktır. Hiçbir parti diğerlerini bahane gösteremez. Meclisin onda birinin önerge vermesiyle süreç başlıyor. En başta HDP olmak üzere, her parti bu gereği yerine getirebilecek durumdadır. Gecikme hoş görülemez!”

Burada 7 Haziran seçiminden Türkiye’nin erken seçime hazırlanmakta olduğu gün-

müze dek bütün bir dönemin anatomisi ve buna uygun politika açık seçik ortaya konuluyor. HDP bütün bu dönem boyunca büyük sermayenin “istikrar” çağrısına kulak verdi, kavga çıkaran parti görünümünden kaçtı. Sonuç, istenenin tam tersine istikrarsızlık oldu, şimdiden onlarca, yüzlerce ölüme yol açan savaş oldu. Oysa yukarıdaki alıntıda belirtildiği gibi, Tayyip Erdoğan’ı teşhir edecek bir atak düzenlense, 17-25 Aralık’ın, MİT TIR’larının, Roboski’nin ve Gezi ile başlayan halk isyanında polislerin işlediği cinayetlerin hesabı sorulsa, bugün güç dengeleri bambaşka olurdu. HDP bu alanda 55 milletvekili ile girişim yapabiliirdi. Bunu 29 Temmuz’a kadar yapmadı. Yani ancak savaş çıktıktan ve inisiyatif Erdoğan kampının eline geçtikten sonra, kapalı bir meclisin olağanüstü oturumunda yaptı. Oysa meclis başkanlık divanı oluşmaz bu konuda girişimde bulunsa, en azından CHP ve MHP’yi sıkıştırmış, teşhir etmiş ve kitlelerin gözünde Erdoğan’la mücadele açısından tek güvenilecek odağın kendisi olduğunu kanıtlamış olurdu.

Bilanço açıktır: 7 Haziran seçimlerinin halkın oylarıyla muhalefete kazandırdığı avantaj daha kötü israf edilmezdi!

Dağlıca’nın anlamı

Kahpe, hain, alçak kelimeleriyle pusu kelimesini bir araya getirdiniz mi işte size dört dörtlük bir manşet. Beğenmediniz mi? “Yüreğimiz dağlandı” veya “Dağlıca acısı” gibi Dağlıca kelimesinin yapıyla oynayan bileşimler. En fütursuzu, kendi adına “Korkusuz” demiş olan gazete: “Kahpeler kahpeler”.

Bu laf salatası ölen genç işçi, köylü çocuklarını geri mi getirecek? Sözde milli birliğe selam eden, özde ikbal savaşına destek veren başlıklar o işçi, köylü ailelerinin yüreğini mi rahatlatacak? Aczi içinde küfre başvuran bu zavallıların arsızlığı, bundan sonra sırada olan öteki işçi, köylü çocuklarının kurtulmasına kapı mı açacak? Nerede! Tam tersine, ikbal savaşını kızıştırdığı ölçüde bütün bu manşetler yeni ölümlerin tohumunu saçıyor. Bu acı tacirleri, bu leş kargaları, ölümlerle besleniyor; onun için de yeni ölümler ekliyor!

Dağlıca küfürle geçiştirilecek bir olay değil. Halktan

boyutları saklanan bu felaket, bazı hakikatleri gizlenemeyecek biçimde ortaya çıkarmış bulunuyor. Bunları gizlemek, yeni ölümleri davet etmektir.

● Yaşanan, “terör” olarak anılacak bir şey değildir. Bildiğimiz savaştır düpedüz. Yıllardır fiili bir ateşkes uygulanıyor olduğu halde Tayyip Erdoğan ve hükümet bu savaşı yeniden başlattıklarında Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) Irak’ın kuzeyindeki PKK hedeflerine onlarca sortide tonlarca bomba atmıştır. Terörist dediğinize hava bombardımanı yapılmaz! Şimdi Dağlıca’da yaşanan, aynı şeyi öteki yandan kanıtıyor. Genelkurmay Başkanlığı istediği kadar 16 ölü desin. En başta bölge halkı olmak üzere bütün Türkiye ölü sayısının çok daha yüksek olduğunu biliyor. Sayı gizlenmeye çalışıldıkça halk nezdinde yükseliyor! Böyle terör olur mu? Bu bir savaştır.

● Aksaray Valiliği’nden helikopterle 17-25 Aralık operasyonlarını durdur-

mak üzere İstanbul Emniyet Müdürlüğü’ne indirilmiş olan Selami Altınok’un, “bağımsız” bir şahsiyet olarak İçişleri Bakanlığı’na getirildikten sonra ilk demeci “Şedit şekilde kafalarını ezeceğiz” oldu. Daha önce de Efkân Ala parşütle İçişleri Bakanı yapılmıştı. AKP’nin hükümetleri “polis devleti” kavramına benzetmeyle söylersek gittikçe daha fazla “polis hükümeti” haline geliyor. Soruyoruz: kimin kafasını ezecektiniz? Dağlıca’da hayatının baharında, daha kemik yapıları bile tam oluşmadan ölen genç işçi, köylü çocuklarını mı kastetmişsiniz?

● AKP’nin yetkilileri “son terörist gebertilene dek” gibi bir üslupla konuşmaya başladı. Bu dilin tarihi eskidir. 1980’li yıllarda Turgut Özal böyle konuşurdu. 1990’lı yıllarda Tansu Çiller ve Mehmet Ağar böyle konuştu. Şimdi değişen nedir? Eğer değişen bir şey varsa, 7 Haziran seçimlerinde görüldüğü gibi, artık Kürt halkının tamamına yakın bir bö-

lümünün Kürtlerin haklarının kazanılması mücadelesine gönül verdiğidir. Bu koşullarda “asarız keseriz” edebiyatının ne kadar boş olduğu ortadadır. Dağlıca, bunu bir kez daha ortaya koydu.

● Davutoğlu’nun bir önceki hükümetinin seçimi kaybettiği hâlde görevi geçici olarak sürdürmekte olduğu, sadece günlük işleri görme yetkisi olduğu biliniyor. Buna rağmen bir savaş başlatması, *Gerçek* gazetesi sayfalarında tekrar tekrar işaret edildiği gibi bütünüyle yetki gaspıdır. Şimdi ise bir seçim hükümeti var. Bu seçim hükümetinin görevi Anayasa 114. maddede sadece seçimleri yönetmek olarak tanımlanmıştır. Bu hükümet savaş yapamaz. Dağlıca, savaşın durdurulmasının gerekli olduğunu ortaya koyuyor.

● Bu bir savaş ise, ki öyledir, arkasında bir politika var demektir. Bugünkü savaşın arkasındaki politika Tayyip Erdoğan’ın ikbal savaşıdır. Dağlıca bu savaşın ne kadar çok can alma potansiyeli olduğunu ortaya koymuştur.

Asıl hain, alçak, bu gerçekleri halktan saklamak isteyenlerdir!

İkbal savaşı itirafı

Dağlıca'da gerçekleştirilen bombalı saldırıda zırhlı araçlarda bulunan çok sayıda askerin hayatını kaybetmesi ve yaralanması üzerine Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın ATV'de yaptığı mülakatta "400 milletvekili olsaydı durum çok farklı olurdu" şeklinde konuşması bir anda büyük bir tartışmanın fitilini ateşledi. Bu ifadeler savaşın Erdoğan'ın kendi savaşı olduğunu net ve açık bir itirafı niteliğindedi.

Erdoğan'ın itirafı kısa sürede sosyal medyada büyük tepki görünce, AKP yandaşları zeytinyağı gibi üste çıkararak karşı saldırıya geçtiler ve Erdoğan'ın sözlerinin çarpıtıldığını iddia edip işi Erdoğan'ın açıklamasını eleştirel biçimde yansıtan *Hürriyet* gazetesini basmaya kadar vardılar. *Hürriyet*'e yönelik gece yarısı baskınının Erdoğan'ın canlı yayında sözlerinin çarpıtıldığını ve gereğinin yapılacağını söylemesinin ardından gerçekleşmesi de manidardır.

Oysa gerçek son derece yalın ve Erdoğan'ın konuşmasının videosu ortada. Konuşmanın dökümüne de internette ulaşmak çok kolay. Televizyonda mülakatı yapan Melih Altınok, programı Dağlıca'dan haberi vererek açıyor ve Erdoğan'ın görüşlerini soruyor. Daha sonra da aynen şu

soruyu soruyor: "Terör haberleri ve çatışma ortamına gerek Cumhurbaşkanlığı'ndan gerekse de siyasilerden gelen sert açıklamaların neden olduğu yönünde muhalefetin eleştirileri var. Hatta sizin bir metro açılışında söylediğiniz '400 vekil istiyorum' sözünüzün bu çatışmalı ortama gelmesinde etkili olduğu söyleniyor. Bu konuda ne diyacaksınız?" İşte Erdoğan tamı tamına bu soruya yanıt veriyor ve amacının başkanlık sistemini yerleştirmek olduğu herkesin malumu olan Anayasa değişikliği için yeterli sayıya ulaşmakla ilgili bir dizi açıklamanın sonunda sözlerini "Eğer 400 milletvekilini alabilecek veya bir Anayasa'yı inşa edecek sayıyı bir siyasi parti yakalamış olsaydı, durum bugün çok daha farklı olurdu" cümlesiyle bitiriyor.

Tartışacak, anlaşılacak bir şey yok. Erdoğan, "Başkan olmadığım müddetçe cehennemde yaşamaya mecbursunuz" düşüncesinin en açık ve net ifadelerle altını çizmiştir. İktidarı boyunca, Cumhurbaşkanlığı döneminde de her zaman ve sadece yandaş gazetecilerin karşısına çıkan, önceden hazırlanmış sorulara önceden hazırlanmış cevaplar veren Erdoğan'ın bu olayda da Dağlıca'da öldürülen askerler üzerine konuştuğundan sonra 400 milletvekili meselesini

vurgulamayı özellikle tercih ettiği anlaşılıyor. Erdoğan, bir açık oturumda konuşuyor olsa, karşısında onu ters köşeye yatırmak üzere motive olmuş muhalif gazeteciler bulursa kendisine tuzak soru sorulmasından ya da sözlerinin çarpıtılmasından yakınabilirdi belki. Pekâlâ, şimdi "Şehitlerimizin acısı sıcakken bu konuya girmek doğru olmaz", "400 milletvekili konusu ile bu yaşananları ilişkilendirmek doğru olmaz" gibi açıklamalar yapabiliirdi. Ancak yandaş televizyonda, yandaş gazeteci, yeminli Erdoğancı Melih Altınok'un sorusu son derece açık biçimde Dağlıca'daki olayı 400 milletvekili tartışmasına özellikle bağlıyordu. Erdoğan da bu sorudan rahatsız olmuş değildi. Hatta Erdoğan,

"Durum bugün çok farklı olurdu" diyerek sözlerini bitirdikten sonra yandaş Altınok, ısrarla sorusunun maksadının altını çizme ihtiyacı hissediyor ve şöyle diyordu: "O zaman istikrar mı olurdu?" Cevaben koalisyon tartışmalarına giren Erdoğan nihayetinde bu soruyu da olumlu şekilde yanıtlıyor. Yani 400 milletvekili olsaydı istikrar olurdu diyor.

Nihayet, çatışmaların nedeni olarak örgütün oy potansiyelini korumak istemesini gösteren Erdoğan yine kendi niyetini farkında olmadan ele vermiş oldu. Zira Suruç katliamının ardından Türkiye yeniden ateşkesin kalktığı bir çatışma ortamına girdiğinde henüz seçim kararı verilmemiş, koalisyon görüşmelerine bile baş-

lanmamıştı. Dolayısıyla seçimin gündemde olmadığı bir aşamada başlayan çatışmaların HDP'nin oy potansiyelini korumayı amaçladığı iddia edilemez. Ayrıca HDP, 80 milletvekili ile meclise girmişken ve bu başarıda çatışmasızlık ortamının büyük etkisinin olduğu en başta HDP'liler tarafından vurgulanırken, bunların söylenmesi halkı aptal yerine koymaktır.

Erdoğan'ın sözleri malumun ilanıdır. "Bu savaş Erdoğan'ın savaşıdır" derken işaret ettiğimiz gerçeğin doğrulanmasıdır. Erdoğan kendi ikbal için sadece halkı esir almamış, aynı zamanda kendisi de kendi ikbal hırsının esiri olmuştur. Kendini ele vermiştir. Suçüstü yakalanmıştır.

Baba mesleklerini açıklayın!

Dağlıca'da hayatını yitiren gencecik çocukların sayısı 15 midir, 36 mıdır, 100 müdür bilinmez. Ondan önce de zorunlu askerlik görevini yerine getirirken çeşitli Kürt illerinde hayatını yitiren nice asker var. Bunların anaları babaları, eşleri nişanlıları, kardeşleri amcaları cenaze törenlerinde feryat ediyor. Sorular ortak soru şu: neden? Neden yıllardır "çözüm süreci" dendi, şimdi savaş tamtamları? Çünkü halk bu savaşın bir ikbal savaşı olduğunu biliyor.

Bir politikacının ikbal hırsına kurban giden bu çocuklar, üstelik hep yoksul ailelerden geliyor. Ermenek'te madendeki iş cinayetinde ölen işçilerden birinin babası cenazeye yırtık lastik paçuğa gelmişti. Son günlerde sa-

vaştta hayatını yitiren bir askerin anası evladının tabutuna sarılmış "Affet beni oğlum, 18 bin liram yoktu!" diye ağlıyordu. Zenginler, patron sınıftan gelen gençler, "bedelli" denen sınıf ayrıcalığından yararlanıyor. Politikacı çocukları bedelliden yararlanmadı mı, 1990'lı yıllarda Tansu Çiller'in, plajda Akdeniz'e bakarak soğuk içeceğini yudumlayan oğlu gibi "yan gelip yatan" türden askerlik yapıyor. Ölenler hep işçi, köylü, yoksul esnaf çocukları.

Onun için talep ediyoruz: Dağlıca'da ve başka çatışmalarda vurulup ölen askerlerin baba mesleklerini açıklayın! Açıklayın ki işçi sınıfı ve köylüler görsün, kimin savaşında kimin oğlu ölüyor!

1 Kasım'da nereye?

Türkiye resmen 1 Kasım'da yeniden seçime gidiyor. 7 Haziran'dan, AKP meşru yollardan tek parti iktidarı kurma olanaklarını yitirmiş, Erdoğan ise yine meşru yollardan Başkan olma hayalleri suya düşmüş şekilde çıktı. Ancak Erdoğan durumu kabul etmedi. Çünkü ortaya çıkan tablo ile, meclis çoğunluğunun 17-25 Aralık yolsuzluk dosyalarını yeniden gündeme getirme, MİT'in Suriye'ye silah taşıyan TIR'larının hesabını sorma olanağı belirmişti.

Erdoğan bu tabloyu değiştirmek istiyor. Yeni seçime, savaşı yeniden yükseltip HDP'yi baraj altına itme stratejisiyle hazırlanıyor. Ancak Erdoğan, Türkiye solu gibi parlamenterist değil. İşine gelmeyeceğini gördüğünde savaş ilan edip, anayasal kılıf altında seçimlerin ertelenmesini de, seçimlerden yine aynı sonuç ya da kendisi için daha beteri çıkarsa, güvenoyu almamış hükümetle yola devam etmeyi yani yetki gaspına devam etmeyi de gündeme getirebilir. Dolayısıyla yaklaşan seçimleri tartışırken her şeyden önce bu seçimlerin olmama olasılığını, yapılsa bile Erdoğan'ın ve AKP'nin koltuğu terk etmemek için yine her yolu deneyeceğini hesaba katmak gerekiyor.

1 Kasım'da seçimin yapılma olasılığı bile var dedik. Yapılsa bile bunun özellikle Kürt illerinde eli sopalı bir seçim olma olasılığı son derece yüksek. Bugün kamu-

oyu araştırmalarında görünen o ki AKP'nin oy oranları düşmekte, HDP'nin oyları ise artıyor. Peki, 1 Kasım'da oy vermek anket şirketinin sorularını yanıtlamak kadar kolay olacak mı? Davutoğlu, seçimlerin demokratik şartlarda ve hukuk çerçevesinde yapılacağını söylüyor. Seçime giden bir partinin kapatılmakla tehdit edildiği, liderlerinin soruşturulduğu, belediye başkanlarının tutuklandığı demokratik şartlarda mı, Cumhurbaşkanı'nın rejim fiilen değişti şimdi bunu tescil etmek lazım dediği bir hukuk çerçevesinde mi yapılacak bu seçimler?

Erdoğan, "400 milletvekili verin, bu iş huzur içinde çözülsün" demişti. Millet vermedi, o da milletin huzurunu kaçırmakta beis görmedi. İsteddiği oy artışını sağlayamazsa, belli ki 400 milletvekili ve başkanlık isteğinden vazgeçmeyecek. "Lanet olsun al başkanlığı rahat bırak bizi, düş çocuklarımızın yakasından" dedirtinceye kadar halkın huzurunu kaçırmaya devam edecek. Elbette Erdoğan'ın şantajına boyun eğmek huzurun değil cehennem kapısını açmak demek. İş, ekmek, barış ve kardeşlik için Erdoğan'dan ve AKP'den kurtulmak üzere sandığı da, meclisi de, seçim hükümetini de kapsayan topyekün bir siyasal mücadele gerek.

Hürriyet gazetesini basan AKP'li güruhin elebaşı, eski AKP Gençlik Kolları Başkanı,

yeni milletvekili Abdurrahim Boynukalın'ın zihninin son derece berrak olduğunu gördük: "1 Kasım'da ne sonuç çıkarsa çıkısın seni başkan yapacağız" dedi. Üç defa tekrarlayarak. Acaba solun, sosyalistlerin ve HDP'nin de zihni bu kadar berrak mı? Seçim yapıldı. HDP barajı aştı, AKP'ye çoğunluk vermedi. Ancak AKP hâlâ iktidarda! Derhal meclis çalıştırılmalı, hemen yolsuzluk dosyaları, MİT TIR'ları gündeme taşınmalıydı. Ama muhalefet beklerken AKP beklemedi. Meclisi tatil etti. Koalisyon görüşmelerini sürdürdü. Savaş çıkarttı. İktidarda kaldı. Seçim hükümeti kurulduğunda bile 2 HDP'liyi sembolik bir noktaya itti. Yasa, hukuk tanımadan HDP'li bakanların elini kolunu bağladı. Hükümetin AKP hükümeti olma niteliğini korudu. Demek ki yeni seçimin nasıl bir oy dağılımı ve milletvekili tablosu ortaya çıkartacağından daha önemli olan, 1 Kasım'dan önce ve sonra Meclis'te, sokakta, işyerinde ve şimdi seçim hükümetinin içinde verilecek olan mücadeledir. Diktatörlük hevesi ne referandumla konu edilebilir ne de herhangi bir oy oranı ya da herhangi bir milletvekili sayısıyla meşrulaştırılabilir. Demokrasi isteyen, sadece Erdoğan'ı değil kimseyi başkan yaptırmamalıdır! Ne olursa olsun başkanlık sistemine karşı direnmelidir!

Erdoğan'ın, ABD'nin, sermayenin savaşına karşı, sınıf kardeşliğine her zamankinden daha çok ihtiyaç duyduğumuz günler

Erdoğan'ın Türkiye'yi içine sürüklediği savaşın, AKP'yi tek başına iktidarda tutma, kendisine başkanlığın yolunu açma ve tabii ki bu sayede yolsuzluk dosyaları ile MİT TIR'larının hesabının sorulmasını engelleme çabasının bir ürünü olduğunu söylüyoruz. Dolayısıyla, bu savaşı Erdoğan'ın savaşı olarak tanımlıyoruz.

Bu savaşın Erdoğan'ın savaşı olduğu bir sır değil. En başta kendisi savaşın gelişini haber vermişti. Anayasa'yı çiğneyerek yaptığı seçim mitinglerinin birinde söylediği; "400 milletvekilini verin, bu iş huzur içinde çözülsün" söz-

leri hiçbir zaman unutulmamalı. Halk, AKP'ye 258 milletvekili verdi. Bunun üzerine Erdoğan, ülkede huzur namına ne kalmışsa onu da ortadan kaldıracak bir savaşın fitilini ateşledi. Erdoğan'ın sağ kolu, Başbakan Yardımcısı Yalçın Akdoğan da gerçeği açıkça itiraf edenlerden oldu: "Selahattin Demirtaş'ın seni başkan yaptırmayacağız sözleri gerilimi başlattı. AK Parti varsa çözüm süreci var. Ama sen AK Parti'yi de devireceksin, sonra diyeceksin ki AK Parti gel yap. HDP oyun, adeta kumar oynadı. Barajı geçmek için kirli bir işbirliğine girdi ve süreci

feda etti."

Nihayet, mevcut savaşın kaynağının ne olduğunu, hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak şekilde AKP'li Sağlık Bakanı Mehmet Müezzinoğlu açıkladı: "Geçen sene 10 Ağustos'ta cumhurbaşkanı yerine başkan seçmiş olsaydık Türkiye bugün bu kaosu yaşamayacaktı."

Erdoğan, halka karşı savaşında yalnız değil. ABD emperyalizmi de bu savaşı destekliyor. İncirlik üssünün savaş için kendi kullanımına açılması karşılığında ABD emperyalizmi, Türkiye'nin kendi sınırları içinde yürüttüğü savaşı ve

Kandil bombardımanlarını "meşru savunma" olarak nitelendiriyor. Sermayeye gelince; TÜSİAD'ı, MÜSİAD'ıyla onların tüm derdi sömürgeci çıkarları, Kürdistan petroleri ve para. Petrole ve paraya ulaşmanın yolunun kanlı ya da kansız olması önemli değil. Zaten ölenler de onların çocukları değil.

İşin içine sermaye ve ABD de girince, güya Erdoğan'ın ve AKP'nin muhalifleri olan CHP ve MHP de savaş saflarında Erdoğan'ın yanında yer aldılar.

İşçiler ve emekçiler ise; Erdoğan'ın, sermayenin ve ABD'nin ortak savaşında kardeş

kavgasına düşürülenler, cepheye ölenler, ekonomik ve sosyal yükü omuzlayanlardır. Sömürgecilerin ve emperyalistlerin savaşından zerre kadar çıkarı olmayanlar da onlardır. Fabrikada işçi, tarlada ırgat, orduda asker olan ve bu haksız savaşı durdurabilecek olan da onlardır. Bu günler Erdoğan'larla, Bahçeli'lerle, Kılıçdaroğlu'larla, Amerikan elçileri ve NATO generalleriyle yalancı bir millî birlik ve beraberliğe değil, Türkü ve Kürdüyle tüm işçi ve emekçilerin sınıf kardeşliğine ihtiyaç duyduğumuz günlerdir.

Tayyip Erdoğan'ın, yetki gaspçısı AKP hükümeti eliyle Kürt halkına karşı giriştiği haksız ve kirli savaş, yaklaşık bir buçuk aydır devam ediyor. Erdoğan'ın savaşı sadece amaçları açısından değil, yöntemleri ile de haksız ve kirli bir özellik taşıyor.

Yüksekova'da (Gever) şantiye basıp inşaat işçilerini yere yatırarak işkence eden özel harekât timleri, Silopi'de (Girgê Amo) halkın üzerine rastgele ateş etmişti. Varto'da (Gimgim) ise, öldürdükleri kadın gerillanın çıplak bedenini teşhir edip psikolojik savaşın en iğrenç örneklerinden birini sergilemişlerdi. Silvan'a (Farqîn) onlarca zırhlı araç eşliğinde saldırırken, evleri dükkânları taramış, keskin nişancılarla hedef gözeterek ateş açmış, lav silahlarıyla sivil araçları yakmıştı. Son günlerde aynı teknikleri Yüksekova ve Cizre'de (Cizîr) de uygulamaya koydular.

Sömürgecilerin sistematik terörü

Sömürgeciliğin tarihi bize göstermektedir ki; resmi makamların kamuoyunda kabul edilemez olarak gördükleri, hakkında soruşturma başlattıkları işkence vakaları, bu kirli savaşın yürütücülerinin sistematik bir şekilde

uyguladığı yöntemlerdir. İşkence yapılan kişi üzerinde devlet, istihbarat almanın ötesinde, o insanın onurunu kırma, onu sadece fiziksel olarak değil psikolojik olarak da teslim alma gibi amaçlar gütmektedir. Ancak sömürgeciler, bu amaçlara sömürge halkının tümü üzerinde ulaşmak istediğinde uyguladıkları baskı, işkence ve terörün propagandasını yaparlar. ABD, Vietnam'da bunu uygulamıştır. İsrail'in resmi propagandası da bu temelde işler.

Her kim ki, özel harekâtçıların işçileri yere yatırarak yaptıkları işkenceyi ya da kadın PKK militanının ölü bedeninin teşhir edilmesini münferit olaylar olarak görür, gerçeğin gizlenmesine ortak oluyor demektir. Şu anda devlet, ABD, İngiltere, İsrail ne yapıyorsa aynıını yapmaya çalışıyor. Uyguladığı terörle halk üzerinde korku yaratarak, halkı yıldırma çalışıyor. Bu görüntüler bu yüzden servis ediliyor. İşkenceyi yapanların onlara verilen görevi yerine getirdikleri yönündeki söylemleri gibi, kamuoyuna açıklama yapan yetkililer de görevleri icabı bu olanları "kabul edilemez" buluyorlar.

Sömürgeciler, halkı baskı ve terörle sindirmeyi, yıldırma amaçlıyorlar. İzin vermeyelim.

MHP ve CHP:

Erdoğan'ın savaşının yancılar

Erdoğan, iktidarını korumak, mümkünse 7 Haziran seçimleri tarafından kapatılan başkanlık dosyasını yeniden açmak üzere ülkeyi tekrar savaşa sürükledi. Seçimlerden önce tüm muhalefetin kendisine karşı birleştiğinden yakınıyordu. Savaş başlar başlamaz tablo değişti. Meğer ne çok dostu varmış Erdoğan'ın! MHP Genel Başkanı Bahçeli çatışmalar başlar başlamaz AKP'nin savaş politikasına destek verdi. Daha önce Meclis Başkanlığının AKP'li İsmet Yılmaz'a geçmesine destek olan MHP, Suruç katliamı ve ardından başlayan çatışma süreci ile ilgili araştırma komisyonu kurulmasını engellemek üzere AKP ile birlikte oy kullandı. AKP'nin Kürt illerinde uyguladığı fiili olağanüstü hâli, ilan edilmiş bir sıkıyönetim düzeyine çıkarmayı önerdi. Nihayet, şimdi de meclise gelecek savaş tezkeresine daha önce olduğu gibi yine tüm MHP milletvekilleri evet oyu verdiler.

CHP ise işe AKP'ye karşı muhalefetle başladı. Ancak Erdoğan'ın kendi çıkarları için savaşı yükselttiği günlerde CHP, AKP ile koalisyon pazarlıkları

içindeydi. Olumsuz sonuçlanan görüşmelerde Erdoğan'ın başlattığı savaş, anlaşmazlık konusu olan maddeler içinde yer almıyordu. Şimdi CHP de savaş tezkeresine evet oyu verdi.

Sermayenin de savaşı

Muhalefet oklarını AKP'den daha çok Erdoğan'a yönelten CHP ve MHP'nin, şimdi gündeme gelen savaş tezkeresi vesilesiyle Erdoğan'ın savaşına ortak olma eğiliminde olması çelişkili gibi görünebilir. Ancak bu savaş, sadece Erdoğan'ın savaşı değil. Bu savaş, Erdoğan'la birlikte Kürt coğrafyasının sömürgeleştirilmesinde, Kürt petrolerinden pay kapmakta çıkarı olan sermayenin de savaşıdır. CHP de MHP de her şeyden önce birer sermaye partisi olarak bu savaşı desteklemektedir. Erdoğan'ın savaşı, aynı zamanda ABD emperyalizminin savaşıdır. Erdoğan

ve AKP hükümeti, Rojava'da Kürt ilerleyişinin durdurulması ve Kandil'in bombalanmasında elinin serbest bırakılması karşılığında İncirlik üssünü sınırsızca ABD'nin kullanımına açmıştır. Bu anlaşmadan sonra ABD için Erdoğan'ın savaşı, Türkiye'nin "meşru savunma hakkı" olarak adlandırılmaktadır. İki Amerikancı sermaye partisi CHP ve MHP, sermayenin ve ABD'nin desteklediği bir savaşı neden desteklemesin?

Tezkereye evet oyu veren CHP ve MHP, bu tezkeresi vesilesiyle yapılacak operasyonlarda ölecek her askerin, her sivilin vebalini, ayrıca kardeşi kardeşe kırdırmanın sorumluluğunu AKP ve Erdoğan ile birlikte üzerlerine aldılar. Faşist bir parti olan MHP, niyetini açık seçik belirtmişti zaten. Tipik bir sermaye partisi olan CHP ise, her fırsatta özgürlüklerden, insan haklarından, kardeşlikten dem vurmüş, milletvekilleri mecliste sol yumrukları havada yeminler etmişti. Fakat bu savaş tezkeresine evet demesinin sonucunda, yıllardır solda birlik için örnek gösterilen CHP'nin de emekçi halklara düşman olduğu bir kez daha tescillenmiştir!

Kürt halkı içinde iki eğilim

Suruç (Pirsûs) katliamından sonra, Erdoğan ve yetkisiz AKP hükümeti tarafından Kürt halkına yönelik olarak tırmandırılan savaş, hem amaçları hem de yöntemleri bakımından tümüyle hak-sız ve kirli savaştır. Şiddeti arttıkça da Kürt halkı içinde var olan iki eğilimi keskin bir biçimde ortaya çıkarmıştır.

Parlamentarizm

Bunlardan ilki parlamenter siyaset olarak özetlenebilecek (dar anlamda parlamento ile sınırlı olmayan, belediye aygıtını da kapsayan) düzeyde mücadelenin adım adım verili düzene alternatif birtakım kurumlara doğru taşınmasını temsil ediyor. "Demokratik

özerklik" ya da "özyönetim" gibi farklı adlarla anılan bu yaklaşım, Kürt halkının iradesinin tanınması gibi çok haklı bir temelden hareket etmekle kalmıyor, aynı zamanda bunu doğrudan demokrasi organlarıyla somutlaştırma çabasını içeriyor. "Halk meclisleri" Kürtlerin sürekli dilinde.

Mesele şu ki, bu yaklaşım en yüzeysel anlamda parlamenterist politika ile iç içe geçiyor; biri nerede başlıyor, öteki nerede sona eriyor anlamak mümkün değil. **Özyönetim, siyasi olarak aktif bir karşı ataktır.** Ama bunu savunan aynı ağızlar, belki kendilerinin de fark etmediği bir geçiş içinde, yüzünü var olan düzen kurumlarına çeviriyor ve "barışa", "çatışmasızlığa", "çözüm

süreci"ne geri dönmeyi savunuyor. Bir adım ileri, bir adım geri! Oysa karşı taraf, en başta cumhurbaşkanı, amacını elde etmeden kendi başlattığı taarruza son vermeyecektir. Muhtemelen daha da derinleştirecektir. O zaman parlamentarist sınırlar içinde kalan politikanın kime, hangi amaçlarla hitap ettiği, nasıl sonuç almayı düşündüğü anlaşılabilir bile. Bu politikada "özyönetim" sadece bir "pazarlık kozu" haline geliyor. O zaman da nasıl kurulacağı, nasıl savunulacağı muğlak kalıyor.

Özsavunma

İşte bu, ufku parlamenter siyasetle sınırlı yaklaşım, Kürt halkının hemen hemen bütün katman-

larında var olan öfkeyi kendi içinde dizginleyemediği içindir ki, bir ikinci eğilim çıkıyor ortaya: **özsavunma.** Silvan (Farqîn), Yüksekova (Gever), Silopi (Girgê Amo), Varto (Gimgim), Cizre (Cizîr) gibi yerleşim birimlerinde özellikle genç nüfusun polislin mahallelere girmesini, büyük bir felaketin doğmasına yol açacak bir şey olarak düşünmesini anlamak çok zor değil. Yetişkinler genellikle gençleri kontrol altına almakta büyük zorluk çekiyor Kürt coğrafyasında.

Bugün bu ikinci eğilim gençlik ile sınırlı görünüyor, doğrudur. Ama koşullar değişince bu potansiyelin nerede ve nasıl pratik olarak ortaya çıkacağını düşünmek gerekir. Özsavunma eğilimi var ve

bugün yaygın değil, ama yarın ne olacağı bilinemez.

2013 Newroz'unda ortaya çıkan, 6-12 Ekim Kobani (Kobanê) serhildanı sırasında ve sonrasında Cizre'de (Cizîr) büyüyen, Yüksekova, Silopi, Varto ve Silvan'da güçlenen özsavunma iradesi ile özyönetim konusundaki girişimler net olarak göstermiştir ki; Kürt halkı yaşlısıyla genciyle hep bir aradadır ve dimdik ayakta! Devletin baskıları yeni bir serhildanı tetikleyebilir. Böyle bir şey olduğunda Kürt halkını en iyi anlaması gereken; Gezi'de isyan ettiği, metalde greve çıktığında aynı devletten baskı gören ve aynı medya tarafından görmezden gelenler olmalıdır.

Savaş karşısında HDP'nin konumu ve sosyalistlerin görevleri

HDP, Erdoğan'ın savaşı karşısında en güçlü muhalefet odağı olarak yükseliyor. AKP'nin bir dizi önde gelen isminin de itiraf ettiği gibi bu savaş bir anlamda da HDP'ye karşı yapıyor. "Seni başkan yaptırmayacağız" diyen ve barajı aşarak AKP'yi tek başına iktidardan eden HDP hedef tahtasında. Geçtiğimiz seçimlerde HDP'ye oy çağırısı yaptık; elbette ki bu saldırılar karşısında da HDP ile dayanışma içindeyiz ve olmaya devam edeceğiz.

Düşmanla müttefikli karıştırmak

Her ne kadar savaş Erdoğan ve ekibi tarafından tetiklenmişse de bu savaşın en temelinde Türk sermayesinin sömürgeci çıkarları ve ABD emperyalizminin bölgesel hesapları yer alıyor. "Sarayın savaşı"na karşı çıkarken bu gerçekleri görmezden gelmek büyük bir hatadır. Bu bağlamda, Demirtaş'ın ABD ve NATO'nun bu savaşta rolünü görmezden gelmesi, gerek Brüksel'e yaptığı ziyarette gerekse *Washington Post*'a verdiği demeçte AB ve ABD'yi müttefikmiş gibi göstermesi ve NATO'ya çağrı yapması büyük bir hata. Seçimlerden önce düşmanın düşmanı dostumdur mantığıyla HDP temsilcilerine açılan CNN Türk ve Fox TV kanallarının şimdi kapı duvar olması boşuna değil. HDP'nin propaganda için her türlü fırsatı değerlendirmediği şüphesiz ki doğrudur. Ama sermaye böyledir işte; açtığı kapıdan size propaganda olanağı verdiğinde, sizi burjuva siyasetine çekmek için de elinden geleni yapar.

Hiç kuşkusuz, HDP'nin, Türkiye'nin batısında yaşayan, milliyetçi propagandanın etkisi altındaki seçmen nezdinde ilk kez

bu kadar meşruiyet kazanmasında, sermayenin taktik desteğinin de bir etkisi vardı. Ama bunu abartmamak gerek. Sermayenin kapıları kapandığında da Kürt halkı derdini anlatabilir. Demirtaş, AB'yi, ABD'yi, NATO'yu görev çağıracağına, ortak düşman olarak bunlara karşı mücadele çağırısı yapsaydı emekçi halkın kalbinde birçok kapı açılabilirdi. Ama bu yol henüz denenmedi. HDP büyük baskılar altında politika yapmaya çalışırken, meşruiyet kaygısı ile kendine siyasi parti rolü değil de bir arabulucu rolü biçti. Temel söylemi "Eller tetikten çekilsin" oldu. Bu söylem, HDP'nin yüzüne kapatılan kapıları açmaya yetmeyince, PKK eylemlerinin lanetlenmesine, "ahlâksızca" diye nitelen-dirilmesine kadar vardı. Kandid'le Demirtaş ve HDP arasında basın aracılığıyla sert atışmalar bile yaşandı.

Gezi'de Poma, Silvan'da hendek

HDP bu çizgiyi sürdürürken, Kürt illerinde gençlik, demokratik özerklik ilanlarıyla birlikte hendekler kurarak direnişe geçti. Bu eylemler aslında Gezi ile büyük bir paralellik arz ediyordu. Gezi'de halk bir iş makinesini ele geçirip onu polise doğru sürdüğünde büyük bir çoğunluk "Poma" benzetmesiyle sempati göstermişti. Kürt gençliği bu makineleri daha etkin kullandı; barikat niyetine hendek kazdı. Çünkü Türkiye'nin gerçeğidir ve Gezi zamanı halk görmüştür ki devlet her zaman batıdaki zulmün katmerlisini Kürde reva görmektedir. Kürtler, Gezi tarzı barikatların kendi memleketlerinde yeterli olmayacağını görüyorlardı.

Arabuluculuk politikasının açmazları

HDP, izlediği politika gereği, Kürt gençliğinin bu mücadelesini açıktan ve doğrudan sahiplenemedi. Kürt halkının sahiplendiği cenazelerde de yeterince bulunamadı. Bunun sebebini son olarak Van Milletvekili Tuğba Hezer'in bir gerillanın tabutunu omzuna almasından sonra gördüğü baskıda ve medyada kopartılan fırtınada görebiliyoruz. HDP'nin izlediği politika, ne yaparlarsa yapsınlar düzen cephesinden kabul görmüyor. Ama Kürt gençliğinden ve genel olarak savaşın en büyük acısını çekmenin yanı sıra büyük bedeller ödeyerek direnen halktan da adım adım tepki alıyor, kopuyor.

Sosyalistlerin işi arabulucuk değil gerçeğin sesini yükseltmek olmalı

HDP böylesine abluka altında iken, Türkiye sosyalist hareketine arabuluculuk yapmaktan çok, savaşın gerçek sebeplerini ortaya koymak, Erdoğan'ın rolünün yanı sıra sermayenin sömürgeci çıkarlarını ve emperyalizmin müdahalelerini teşhir etmek, halkın ve gençliğin direnişine hakkını vermek düşüyor. DİP Genel Başkanı Sungur Savran'ın Silvan ziyaretinin ardından yaptığı açıklamada dediği gibi: "Kürt halkı bir bütün olarak, yaşlısıyla genciyle ayakta-dır. Farklı yöntemler kullanabilirler ama hepsi birden ayakta-dır ve muazzam bir mücadele veriyorlar. Yetişkinler, çeşitli bölgelerde özyönetim ilan ederek Kürt halkının kendi kendini yönetme iradesini ortaya koyuyor. Gençler öz savunma örgütüyor. Dolayısıyla Kürt halkı sadece mazlum değildir, aynı zamanda ayakta-dır."

Devrimci İşçi Partisi heyeti ziyareti

Kürt halkıyla dayanışma için Silvan'daydık

Devrimci İşçi Partisi (DİP) heyeti, 21 Ağustos Cuma günü, Barış Bloku heyeti ile birlikte, Silvan'ı (Farqîn) ziyaret etti.

Silvan'da 17 Ağustos'u 18 Ağustos'a bağlayan gece, saat 01:00'den itibaren sokağa çıkma yasağı ilan edilmiş, sabaha karşı ise özel hareket ekipleri Silvan halkına karşı yoğun bir saldırıya girişmiş, Mescit ve Tekel mahallerinde birçok evi ve dükkanı taramış, ateşe vermiş ve bombalamıştı. Yurtsever Devrimci Gençlik Hareketi (YDG-H) güçlerinin karşılık vermesiyle çıkan çatışmalar yaklaşık 10 saat sürmüştü. Serhat Binen adlı genç, özel hareket ekipleri tarafından vurularak öldürülmüş, yaşlı bir kadın ise patlamaların etkisiyle kalp krizi geçirerek hayatını kaybetmişti.

Yerel yetkililerden ve yerel basın temsilcilerinden bilgi aldıktan sonra, söz konusu saldırıların yoğun olarak yaşandığı Mescit ve Tekel mahallelerine giden DİP heyetinin gözlemleri ise şöyle:

• Silvan halkı büyük bir yıkımla karşı karşıya kalmış. Fakat bütün bunlara rağmen yaşlısıyla

genciyle kenetlenmiş durumda ve dimdik ayakta.

• Devletin güvenlik yetkililerinin eskisi kadar atak olmadığı, bu savaşın Tayyip Erdoğan'ın savaşı olması dolayısıyla tereddütler yaşadığı düşünülüyor.

• Devletin, son bir ay içinde terörü bahane ederek Yüksekova (Gever), Silopi (Girgê Amo), Varto (Gimgim) ve Silvan'a karşı giriştiği saldırıların sistematik bir politikanın ürünü olduğunu düşünen Silvanlı gençler, bu saldırıları parlamenter yöntemlerle durdurmaya çalışmanın yetersiz kaldığını özellikle vurguluyorlar. Gençler, bu saldırılara karşı öz savunmanın daha da güçlendirilmesi ve yaygınlaştırılması gerektiği görüşünü savunuyor. YDG-H, devletin orantısız gücüne karşı önemli bir direniş örgütlemiş.

DİP, Kürt halkının, özellikle de Kürt gençliğinin içinde gün geçtikçe daha da büyüyen öz savunma iradesini sonuna kadar destekleyecektir. Hevallerimizin sesini duyurmak, haklı mücadelelerini Türk işçi ve emekçilerine anlatmak görevimizdir. Yaşasın halkların kardeşliği!

Levent Dölek

Göçmenleri kurtarmak değil,
birlikte kurtulmak

Numan Kurtuluş, 2011'den bu yana Suriyeli sığınmacılara 4,64 milyar dolar harcadığını açıkladı. İktidar ve yandaşları tarafından bu, mazlum Suriyeliler için yüce gönüllülükle katılanlar, muhalif bakış açısıyla ise AKP'nin çuvallayan dış politikasının halkın sırtına bindirdiği bir yük olarak algılandı. İster göçmenlere sempatiyle yaklaşsınlar, onlara yardım etmek için kampanyalara katılanlar, para toplayanlar olsun, isterse de göçmenleri geldikleri yere geri göndermek için düşmanca yaklaşsınlar, bu iki karşıt görüşün bulunduğu noktaya yine göçmenlerin bir yük olduğu düşüncesi... Bu düşünce, göçmenler için yapılacak her şeyin halk için bir fedakârlık anlamına geleceği algısını oluşturuyor. Halbuki bu düşünce doğru değil. Çok gerçekçi görünebilir ama gerçek değil. Açalım.

Türkiye'deki Suriyeli göçmen varlığı, doğrudan işçi sınıfının yaşamını etkiliyor. En başta da Suriyelilerin ucuz işgücü olarak emek piyasasına girerek, işsizliği arttırması ve ücretlerin aşağı doğru inmesine sebep olduğu için. Bu olgu, başta Gaziantep, Kilis, ve Şanlıurfa olmak üzere Suriyelilerin yoğun bulunduğu pek çok ilde işçi ve emekçilerde büyük rahatsızlık uyandırıyor. Patronlar ise memnun. Eski Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı, Gaziantep Büyükşehir Belediye Başkanı AKP'li Fatma Şahin bunu, "Suriyeliler işverenlere ilaç gibi geldi" sözleriyle itiraf etmişti. Şimdilerde Çalışma Bakanlığı yabancı işçilerin kayıtdışı çalışması sorununa yönelik bir yabancı istihdamı yasası hazırlıyor. Bu yasa işçi ve patron örgütleriyle istişare içinde hazırlanıyor. AKP ve patronların ortak görüşü, göçmenler arasında nitelikli işgücünü kayıt altına almak, genel olarak ise mevcut yasalarda esneklik yaratarak göçmenlerin daha ucuza ve daha düşük sosyal sigorta maliyetleri ile çalıştırılmasını olanak sağlamak. Yani temel amaç patronlara göçmen ilacını kaçak değil bandrollü olarak sunmak.

Sendikalardan Türk-İş, göçmenlere destek vermeyi insani bir görev olarak gördüğünü söylerken, göçmenlere çalışma izni verilmesinde ketum davranılmasını öneriyor. Hak-İş ise "belirli bir mevzuat çerçevesinde Türkiye'nin dengeleri dikkate alınarak düzenleme yapılmalıdır" diyor ki, bunun tercümesi de, AKP ve sermayenin göçmen politikasını sendikal cepheden destekliyoruz şeklinde yapılabilir. Suriyeli göçmenlerin eşit ve hakkaniyetli koşullarda kayıtlı bir şekilde çalışmasını, göçmen ve yerli işçi arasında ayırım yapılmamasını savunan tek konfederasyon ise DİSK...

DİSK'in yaklaşımı doğrudur. Ancak bu yaklaşımın genel bir insan hakları prensibi ve sendikal tutarlılık gereği olarak sunulması yetersizdir. Göçmenlerin yerli işçiyle eşit koşullarda çalışma izni almasının ve sosyal güvenceye kavuşmasının, emek gücü piyasası koşullarında işsizliğin artışına neden olması kaçınılmazdır.

Dolayısıyla da işsizliğin artmaması, tersine tam istihdama ulaşılması için, Suriyeli göçmen işçilerin eşitliğini savunmakla, iş saatlerinde ve ücretlerde eşel mobil sistemini savunmak beraber yürümelidir. Yani mevcut işlerin tüm çalışanlar arasında (bu durumda tüm göçmen işçiler dahil) paylaşılması yoluyla iş saatlerinin azaltılması ve ücretlerde herhangi bir kesinti yapılmaksızın, toplu sözleşmelerde enflasyon farkının doğrudan ücretlere yansıtılması savunulmalıdır. Bu program hayata geçirildiğinde göçmen işçi ve yerli işçi birlikte kazanır. Bu programın tek kaybedeni patronlar olacaktır. Bu talep uğruna mücadele zaten yerli işçiyi göçmen işçiyle rekabete sokmayacak tersine hep birlikte patronlara karşı konumlandırarak ve üretim araçlarının özel mülkiyetinin nasıl bu sorunun çözümü önündeki yegâne engel olduğunu tüm açıklığıyla ortaya koyacaktır.

Aynı durum konut sorunuyla ilgili de geçerlidir. Bugün Suriyeli göçü ile birlikte bir yandan insanlar mülteci kamplarında ve çeşitli illerde sokaklarda yaşamaya zorlanmakta bir yandan da yine Gaziantep, Kilis, Şanlıurfa başta olmak üzere yoğun göç alan illerde konut kiralari adeta ikiye, üçe katlanmaktadır. Bu çelişki daha çarpıcı biçimde 2013'ten bu yana konut talebindeki daralma dolayısıyla Türkiye emlak piyasasında 1 milyon konut fazlasının bulunduğu gerçeği ile karşımıza çıkmaktadır. 1 milyon konut, alıcı bulamamaktadır ve yüz binlerce Suriyeli sokakta yatmaktadır. Türkiye işçi sınıfı da ya kira ya da kredi yükü altında inim inememektedir. Bu konutlarla Suriyelileri ve yerli işçileri buluşturmaya tek engel, konut fazlasının konut ihtiyacı olanlara dağıtılmasıyla konut fiyatlarının düşecek olması dolayısıyla zarar edecek olan müteahhitler, konut kredilerinin geri dönüşünü sağlayamayacak olan bankalardır. Konutların ve bankaların kamulaştırılması ile "evler oturanların" demek ve bir planlama dahilinde konut sorununu çözmek hem göçmenler, hem ev kredisine girmiş işçiler hem de kiracılar için kesinlikle mümkündür. Emlak zengini olmayıp kira ile gelirini takviye eden, küçük burjuvazinin alt katmanlarından ve proletaryanın üst katmanlarından insanlar için de pekala bir tazminat sistemiyle mağduriyet ortadan kaldırılabilir. Burada da devasa bir sosyal sorunun çözümünün çok yakın olduğunu, göçmenlerle yerli işçinin aynı politika ile konut sahibi yapılabileceğini ama çözümle aramızın kocaman bir özel mülkiyet duvarının dikilmiş olduğunu görüyoruz.

Evet, göçmenler toplumun, ülkenin, ekonominin sırtında bir yük değil. Tüm toplumun ve bu arada göçmenlerin sırtındaki yük asalak kapitalizm ve sermayedir. Dolayısıyla da göçmenlere yardım etmek için halktan bir şeylerin eksilmesine gerek yoktur. Halkın emekçi çoğunluğu ile göçmenlerin sorunlarının çözümü ve kurtuluşu tamamen ortaktır.

Kadınlara bir değil,
iki kez savaş açılıyor

Erdoğan'ın savaşıyla birlikte, savaş kadınların da önemli bir gündemi olmuş durumda. Çünkü kadınlar savaşın en büyük kurbanlarından. İşgalci kuvvetin işgal ettiği halkı sindirmek, yenik düşürmek için uyguladığı yöntemlerin başında öldürmek geliyorsa neredeyse hemen ardından kadın bedeni üzerinden verilen savaş geliyor!

Savaşların bilançoları sadece insan ölümleri, ekonomik kayıplar, kentlerin yağmalanması değil. Kadınlara yönelik tecavüzler, işgalcilerin kadınları hamile bırakması, fuhuşa zorlaması, savaş ganimeti gibi esir alması, işkenceler ve çocuklara yönelik tecavüzler savaşların yıkıcı sonuçlarından. Kadınların bir meta olarak görüldüğü bu düzende başta I. ve II. Dünya Savaşı olmak üzere tüm emperyalist savaşlarda, sömürge savaşlarında, mezhep savaşlarında, darbelerde, soykırımlarda kadınlara sistematik olarak tecavüz edilmiş, savaş bir kez de kadın bedeni üzerinden verilmiştir.

Çeşitli tarih kaynakları çok çarpıcı rakamlarla dolu. Bangladeş'in bağımsızlık savaşı sırasında 200 bin kadın, Ruanda soykırımı sırasında yaklaşık 500 bin kadın, Japon imparatorluk ordusunun Çin işgali sırasında

bir yılda ve tek bir şehirde 20 binden fazla kadın, ABD'nin Irak işgalinin sadece ilk günlerinde bile resmi kayıtlara göre dört bin kadın tecavüze maruz kalmış.

Kadınlar, DAİŞ'in
tecavüzünden kaçıp
Türkiye'de fuhuşa
zorlanıyor

Bugün de yanı başımızda, mezhepçi bir savaşın pençesindeki Suriye'de, DAİŞ, aynı yöntemi çok daha alenen uyguluyor. Kadınlar savaş ganimeti olarak görülüyor. DAİŞ'in zulmünden kaçabilen kadınlar, DAİŞ militanlarının Ezidi kadınlara tecavüzü bir ibadet olarak gördüklerini anlatıyor. Bir meta olarak görülen kadınlar pazarlarda satışa çıkarılıyor. Savaştan kaçıp Türkiye'ye sığınan kadınlar ise daha önce defalarca ortaya çıktığı gibi, fuhuşa zorlanıyor, tecavüze, tacize uğruyor.

Türkiye'de
yabancı olmadığı
sistematik tecavüzler

Biz bu örneklere bu topraklarda da ne yazık ki yabancı değiliz. 1915'te Tehcir adı altında gerçekleştirilen soykırımda Ermeni kadınlar ve kız çocukları

taciz ve tecavüze uğramıştı. Zilan katliamında hamile kadınların karınları kesilerek bebekleri katledildi, üç yüz kadın kaçırıldı. Dersim katliamı sırasında gerçekleştirilen tecavüzlerin yanı sıra yerlerinden yurtlarından edilip Batı'ya gönderilen "Dersim'in kayıp kızları" gerçeği de bu topraklarda yaşanmıştı. 1980 yılında gerçekleştirilen darbe sonucu tutuklanan kadınlara cezaevlerinde sistematik bir şekilde tecavüz edilmişti. 1990'lı yıllara geldiğimizde beyaz Toros'lara bindirilip bir daha dönmeyen kadınlar, faili meçhul tecavüzler, faili meçhul cinayetler de yine bu topraklarda yine bu devletin savaş biçimleri olarak karşımıza çıktı.

Ekin Wan,
çırcıplak onurumuzdur!

Otuz yıldır gerçekleşen savaşta, Kürt kadınlara yönelik tecavüz, kadın gerillaları öldükten sonra dahi bir kadın olarak aşağılamak, hatta onlara işkence etmek de yine devletin Kürt halkını ve onun mücadele eden güçlerini sindirme

amaçlı uyguladığı yöntemler arasında. Suroç katliamının ardından devletin saldırılarını sırasında öldürülen ve yerde boylu boyunca çırcıplak yatan bir kadın gerillanın fotoğrafı da yine bu politikanın ürünü. Ekin Wan kod adlı Kevser Ertürk'ün bedeni üzerinden, ayağa kalkmış Kürt kadınlara bir mesaj vermek istiyor devlet. Kürt halkını yerlerinden yurtlarından ederken, onurunu ayaklar altına almaya çalışırken, üzerlerine kurşunlar yağdırırken, Kürt kadınlara da ikinci bir savaş ilan ediyor!

Kürt kadınları bu görüntü karşısında bir kez daha ayağa kalktı ve "Ekin Wan çırcıplak onurumuzdur!" diye haykırdı. Kürt kadınlarının sesine ses verelim. Bu düzen kadınlara iki cephede birden savaş açıyor, bu haksız savaşların bu en aşağılık yöntemlerine iki cephede de Kürt kadınları ile dayanışma içinde karşı duralım!

Göçler ve mülteciler:

Açların İstilasası

Değil birkaç
değil beş on
30.000.000
30.000.000!

Açlar dizilmiş açlar!
Ne erkek, ne kadın,
ne oğlan, ne kız
sıska cılız
eğri büğrü dallarıyla
eğri büğrü ağaçlar!
Ne erkek, ne kadın,
ne oğlan, ne kız
açlar dizilmiş açlar!

Bunlar!
Yürüyen parçaları
o kurak
toprakların!

Nâzım Hikmet
"Açların Gözbebekleri"

Ortadoğu, Kuzey Afrika, Kafkaslar, Orta Asya: yoksulluk ve savaş içinde bunalan bir dünya Avrupa'yı kuşattı, içeri girmeye çalışıyor. 1995'te kurulan, bugün Avrupa Birliği'nin 28 üyesinden 26'sının dâhil olduğu Schengen sistemi, Avrupa içi dolaşımı serbestleştirip dışarıya karşı duvarları yükselttiğinde sol, buna "Avrupa kalesi" adını vermişti. İşte bugün yoksul ülkelerin milyonları bu Avrupa kalesinin kapılarını zorluyor!

Kuzey Afrika'dan ve Ortadoğu'dan Avrupa'ya doğru göç, çok uzun zamandır gündemde. Bu yaz, sorun kriz boyutlarına ulaştıysa, bunun ilk nedeni Suriye ve Libya'daki savaşlardan kaçan yüz binlerin Avrupa'ya iltica etmek istemesi. Bir yanda kendi hayatlarını kurtarmak ve çocuklarına bir gelecek sağlayabilmek için iltica etmek isteyenler, diğer yanda açgözlü insan tacirleri ve karşı tarafta yoksul ülkelere gelen yabancıları dışlamak isteyen Avrupa. Sonuç, Akdeniz'in bir deniz mezarlığına dönüşmesi oldu. Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği'ne göre, bu yaz Akdeniz'de hayatını yitirmiş olanların sayısı şimdiden 20 bini aşmış durumda!

Ne var ki göç ve iltica, sadece Akdeniz bölgesinde yaşanan bir olgu değil. Amerika kıtasında, Orta ve Güney Amerika ülkelerinin insanları, ABD-Meksika sınırındaki bütün koruma tedbirlerine rağmen karadan ve ayrıca denizden ABD'ye akın ediyorlar. Güneydoğu Asya'nın yoksul ülkelerinden, Filipinler'den, Endonezya'dan, Sri Lanka'dan ve başka ülkelere birçok kadın sayısız işçi, petrolden elde edilen

toprak rantıyla Körfez'i semiren Arap şeyhliklerine koşuyor. Eski Sovyet cumhuriyetlerinin insanları, hayatını kazanmak için Türkiye gibi yarı gelişkin bir ülkeye bile akıyor. Afrika'nın en yoksul ülkelerinden işsizler, biraz daha iyi durumda olan ülkelere, mesele kendi siyahileri hâlâ büyük çoğunluğuyla gerçek bir sefalet içinde yaşayan Güney Afrika'ya göç ediyor. Afrika'nın bir de savaşları var tabii: Uganda'da insanlar (aynen Filistin'de olduğu gibi) 40 yıldır, 50 yıldır mülteci kamplarında Birleşmiş Milletler sadakasıyla yaşıyor.

Bütün bunlar bize ne gösteriyor? Dünya yanlış kurulmuş, yanlış işliyor. Emperyalist kapitalizm çiftçileri yoksullaştırıyor, doğayı mahvediyor, insanların geçimini olanaksız kılıyor, aileleri kırdan kente fırlatıyor, kentlerde iş vermiyor, işsiz, aç, sefil kitleler yaratıyor. Sefaletin bir dinamit fiçisi haline getirdiği bu toplumlara hâkim olmak için savaşları kışkırtıyor. Sonunda milyonlar doğdukları, büyüdükleri toprakları, kendi evlerini terk ediyor, atalarının ve analarının mezarlarını geride bırakıyor, ailelerini bölüyor parçalıyor, her şeyi, ölümü dahi göze alarak sistemin daha zengin bölgelerine akın ediyor. Sonra orada da sefalet, ırkçılık, işsizlik, aşağılanma.

Göç ve iltica için kısa vadede yapılacak şeyler elbette var. Ama asıl çözüm kapitalizmin bir bütün olarak yeryüzünden silinmesi. İnsanlar o zaman yoksulluktan ve ihtiyaçtan değil, yeni dünyaları keşfetmek, yeni kültürleri öğrenmek, yeni ufuklara açılmak için yollara düşecek!

Suriyeliler: Erdoğan'ın savaşının kurbanları

Tayyip Erdoğan daha önce ailece birlikte tatil yapacak kadar yakın olduğu "kardeşi" Beşar Esad'a karşı, 2011 sonbaharından itibaren her boydan ve soydan teker teker ve mezhepçiyi desteklemeye karar vererek, Körfez şeyhlikleri ile birlikte Suriye iç savaşının ana sorumlusu olarak tarihe geçti. Şu anda Suriye yurttaşlarından 5 milyona yakını en başta Türkiye, Lübnan, Ürdün olmak üzere başka ülkelerde yaşıyor. Bu rakamı Suriye'nin 2011 yılı toplam nüfusu ile karşılaştırmak felaketin boyutlarını anlamak için yeterli. Savaş patlak verdiğinde ülkenin nüfusu 23 milyon civarındaydı. Yani kabaca Suriye halkının dörtte birine yakın bölümü, iç savaş dolayısıyla ülkesinden kopartılmış, başka ülkelerde çoğu sefil koşullarda yaşıyor!

Bunların 2 milyonu Türkiye'de. Bizim yasalarımız, iltica konusunda neredeyse bir *apartheid* sistemi kadar ırkçı. Türkiye, Avrupa'dan

gelenler dışında başka mülteci tanımıyor. Hani sabah akşam "din kardeşlerimiz" diye ahkâm keserler ya; iltica konusunda Batılılara verilen haklardan zerre kadar Ortadoğu, Kuzey Afrika, Kafkaslar gibi Müslüman çoğunluklu ülkelere sığınma hakkı isteyenlere tanınmamış. Geleneksel olarak hiçbir statü yok. Suriyelilere önce "misafir" dendi. Şimdi "geçici koruma" rejiminden yararlanıyorlar. Yararlanmak sözün gelişi tabii.

2 milyon insanın 250 bini kamplarda yaşıyor. Onların hiç olmazsa asgari ihtiyaçları gideriliyor. Dışarıda kalan büyük çoğunluk, başını sokacak bir çatı, çocuğunu okutacak bir okul, yaşlı anasını hastalanınca götürebileceği bir hastane, hatta yiyecek ekmek bulmakta zorluk çekiyor.

Elbette, mülteci sorunu da bir sınıf sorunu. Savaş tırmanınca varlığına halel gelmesin diye satıp savarak gelen zenginler de var. Hatta buraya gelince iş kurup zenginli-

ğine zenginlik katan da. Bunların çocukları için özel okullar açılıyor, eğitimleri devam ediyor. Oysa geri kalan Suriyeliler tarımda, inşaatlarda, mevsimlik işçilikte, tekstilde, her sektörde yasadışı ve ucuz işgücü olarak çalışmak zorunda. Bunların çocuklarına okul açsanız ne yazar? Neredeyse en küçük çocuğa kadar hepsi çalışmak zorunda, çünkü karın tokluğuna yetecek kadar bile ücret alamıyorlar. Yevmiyeleri yaklaşık 30 lira, bunun bir bölümü de dayatışlarına gidiyor. Kapitalist sınıf Suriyelileri sevdi! Tayyip Erdoğan'ın bir hizmeti daha!

Suriye iç savaşının sonu ufukta görünmüyor. Bu mültecilerin kimi dört yıl önce bu ülkeye geldi. Geri dönüş zor. Bu insanların büyük bölümü kalıcı. Türkiye işçi sınıfı, bağrında gelişmekte olan bu yeni toplumsal gruba ve öteki göçmen ve mültecilere ilişkin bir tutum geliştirmekte geç bile kaldı!

Bodrum-Kos, Ayvalık-Midilli

Ege sahillerimizin batısını süsleyen Yunan adaları, son yıllarda iki halkın kardeşleşmesi bakımından önemli bir mecra rolünü oynuyordu. Komşu kentler genellikle zengin turizm merkezleriydi. Gidiş geliş yoğundu, giden gelenler de genellikle epeyce varlıklı. Şimdi Bodrum gibi dünya çapında ünlü bir sayfiye kasabasının sahillerini birtakım kara kuru, yoksul mu yoksul, sefil mi sefil insanlar istila etmiş durumda. Neden? "Cennet vatanımız" kendilerine "misafir" adını taktığı Suriyelileri çok mutlu edemediği için bu insanlar, on binleriyle, yüz binleriyle Avrupa Birliği'ne geç-

meye çalışıyorlar. Normal zamanlarda Batı Avrupa'lı turist akınına uğrayan Kos ve Midilli adaları, şimdi çocuğuyla yaşlılarıyla açların istilasına uğruyor. Kapitalizm, insanları yeryüzünün çeşitli yerlerine savururken de zenginlikle sefaleti iç içe sokarak bütün ilişkilerini gün ışığına saçıyor. Bir umut ışığı: son yıllarda zalim Avrupa Birliği kurumlarının basıncı altında yoksullaşan Yunan halkı, Suriyelilere normal olarak zengin ülkelerde göçmenlere ve mültecilere davranışta alışılmamış bir şefkat ve sıcaklıkla yaklaşıyor. Kapitalizmin kurbanları birbirlerini daha iyi anlayabiliyor.

Schengen de yolcu!

Avrupa Birliği (AB) krizde sarsıntı üzerine sarsıntı yaşıyor. 2011'den itibaren özellikle Akdeniz kuşağındaki ülkeleri sarsan mali kriz, ortak para birimi Avro'yu defalarca çökmenin eşiğine getirmişti. Şimdi de mülteci krizi, 26 AB üyesi ülke arasında pasaportsuz geçişi sağlayan Schengen Antlaşması'nın sarsılmasına yol açacaktır. Sıranın bir bütün olarak Avrupa Birliği'nin kendisine ne zaman geleceğini soracak hale geldik!

Gençlik mücadelesi

Geleceğimiz için mücadeleye hoş geldin! Özgür Emekçiler Üniversitesi'ni, geleceğin üniversitesini birlikte kuralım!

Merhaba,
Üniversiteler, her geçen gün şirketlerin, uluslararası tekel-lerin oyun alanı hâline geliyor. Üniversitelerde eğitim, YÖK eliyle niteliksizleştiriliyor. AKP iktidarının üniversiteleri anonim şirketlere dönüştürme politikaları sonucunda adeta ticarethanelerde okuyoruz. 12 Eylül'ün ürünü ve bugün AKP'nin sopası olan YÖK, üniversiteleri tamamen burjuvazinin hegemonyasına teslim etmenin aracı hâline gelmiştir. Tüm bu saldırıları göğüslemeli, kendi geleceğimizi ellerimize almalıyız!

Biz emekçi çocukları, kavgada en ön safta yer almalıyız. Emekçi çocuklarına, bizlere, işsizlik, geleceksizlik ve ücretli

köleliğin sunulmasına karşı mücadeleye atılmaktan başka çare yok! Diplomalı işsizler, yarının ücretli köleleri olmak istemiyor-sak aynı bu düzen gibi kapitalizmin çürüten eğitim düzenini de değiştirmeliyiz.

Görev hepimizin kardeşler! Sömürüye karşı mücadele eden işçi sınıfının, dersane parası için inşaatlarda çalışan gençliğin, erkek egemenliğine karşı koyan kadınların davası bizim davamızla aynı! Safları sıkılaştıralım, el ele verelim! Bu köhne düzeni birlikte yıkalım!

Burjuvazinin üniversitelerinin yerine eşit, bilimsel, anadilde bir eğitim ancak Özgür Emekçiler Üniversitesi'nin kurulmasıyla mümkündür. Özgür Emekçiler

Üniversitesi; eğitimin ücretsiz ve kamu tarafından karşılanacağı, üniversitelerde özel güvenlik birimleri (ÖGB), jandarma, polis gibi baskı unsurlarının barınamayacağı, YÖK'ün olmadığı, üniversitelerin aslı unsuru olan emekçilerin doğrudan söz hakkı olduğu bir üniversite modelini tarif eder. Bu, hiçbir tereddüde mahal vermeyecek biçimde, sosyalizmin üniversite programıdır. Bu da ancak burjuvaziyi yıkıp egemen sınıf olarak örgütlenecek olan işçi sınıfının iktidarında mümkündür.

Üniversiteli arkadaş mücadeleye yerin hazır!

Bilimin ticarileşmesine, öğrencilerin ve akademisyen-

lerin patronlar için çalışmaya mahkûm edilmesine karşı, bilimin, insanlığın yararına üretilmesi için, üniversitede çalışan işçilere güvenceli kadro sağlanması için, yurt sorununu ortadan kaldırmak için, eğitimin ücretsiz olması için; biz Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak, üniversite kapılarını patronlara tamamen kapatıp emekçilere açana kadar Özgür Emekçiler Üniversitesi şiarıyla mücadelemizi büyüterek sürdüreceğiz!

Ama yetmez! Sömürüye, baskıya, haksızlığa karşı mücadeleyi kampüslerin dışına taşımalıyız!

Fabrikaları, alanları, sokakları kampüslerle birleştirmek için ileri!

Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak bizim ufkumuz sadece üniversitelerle sınırlı değil. Kavgamız devrim kavgasıdır. Mücadelemiz sosyalizm mücadelesidir. Bilimin ve eğitimin tüm halkın yararına kullanılması kavgasıdır. Üniversitelerde paranın egemenliğine, faşistin satırına, polisin copuna karşı özgürlük için safları sıkılaştıralım!

Para, satır, cop üniversiteden dışarı! YÖK defol!

Yaşasın Özgür Emekçiler Üniversitesi!

Parasız, bilimsel, anadilde eğitim için ileri!

Devrimci İşçi Partili Öğrenciler

Özgür Emekçiler Üniversitesi yolunda sürekli mücadele!

Devrimci İşçi Partisi'nin, Trotskiy'in 75. ölüm yıldönümüne atfettiği Sürekli Devrim Eğitim Kampı boyunca birçok oturum ve atölye yapıldı. Kampın ilk günü düzenlenen öğrenci mücadelesi atölyesi de bunlardan biriydi. Geçtiğimiz dönem boyunca okullarında çalışma yürüten, yaşadıkları sorunların çözümleri için mücadelenin örgütlenmesine katkıda bulunan Devrimci İşçi Partili Öğrenciler, yapılan atölyede önümüzdeki dönemde yapacakları faaliyetleri tartıştılar.

Bir yoldaşımızın kapitalizmin üniversiteleri nasıl kullandığı, ticarileştirmenin, taşeronlaştırmanın ve özelleştirmelerin karşısında işçi sınıfına yaslanarak mücadele etmemiz gerektiği, solda yaygın bir şekilde öne sürülen Özerk ve Demokratik Üniversite programının geri

yanları olduğu, Özgür Emekçiler Üniversitesi programının ise mücadeleyi ileriye taşıyacak bir program olduğu üzerine kısa bir sunum yaptı. Ardından tartışma kısmına geçildi.

Tartışma kısmında ilk etapta farklı şehirlerden ve üniversitelerden gelenlerin deneyimleri doğrultusunda sene içerisinde yapılan faaliyetlerin artıları ve eksileri konuşuldu. Önümüzdeki dönemde okulların en yakıcı sorunlarının tespit edilip, bu sorunlara özgün taleplerle müdahale edilmesi gerektiği, DİP'li Öğrenciler tarafından yürütülecek faaliyetlerin, örgütlenecek kampanyaların bu yönüyle ayırt edilebilir bir nitelik taşıması gerektiği vurgulandı. Kampüslerin sadece öğrencileri barındırmadığı, bazı şehirlerde büyük üniversitelerde on binin üzerinde emekçinin çalıştığı ve

bunların kayda değer bir kısmının da taşeron işçisi olduğu ifade edildi. Üniversite emekçilerinin ve öğrencilerinin dayanışma ve birlikte mücadelesini yükseltmesi için, aralarında her daim sıkı bir bağ kurmalarının gereği vurgulandı. DİP'li Öğrencilerin üniversite kampüslerinde sıkışık kalmadığı, kampüs dışında da mücadelede işçi sınıfının yanında bir taraf olduğu tartışmalarında öne çıkan bir diğer başlıktı. Atölyede önümüzdeki döneme dair varılan sonuç, kampüs içinde verilen mücadeleyi işçi sınıfı temeline yaslayarak, kampüs dışında sınıf mücadelesi alanında öne çıkan her gelişmeyi de kampüs içine taşıyarak önümüzdeki dönemde aktif bir mücadele hattı örülmesi gerekliliği idi. Bununla birlikte önümüzdeki dönemde ülke siyasetinin çok sıcak gelişmelere gebe olduğu, gerek mezhepçiliğin gerek faşizmin yükselişine karşı üniversitelerde de mücadele edilmesi ihtiyacı ifade edildi.

Kamp boyunca atölye sınırlarında kalmayan tartışmalarla, okullarda kullanmak için kamp süresince boyadıkları pankartlarla, farklı şehirlerden gelen yoldaşların birbirinden aldığı güç ve motivasyonla, DİP'li Öğrenciler mücadele ile dolu geçecek yeni bir döneme daha da hazır başlıyor.

Sınıf Eylül'de çıkıyor!

Geçtiğimiz dönem DİP'li Liselilerin öncülüğünde yayınlanan iki aylık lise dergisi *Sınıf*, yeni döneme Eylül sayısı ile "Merhaba" demeye hazırlanıyor. Sene boyunca liselerden gelen mektuplarla ve yazılarla liselilerin sesini duyurmayı ve onlara mücadele için kılavuz olmayı kendine bir amaç edinen *Sınıf*, dönem boyunca yaşanan siyasi gelişmeleri de sayılarında işlemeyi kendine bir görev bildi. Film ve kitap tanıtımlarının yanı sıra tarihte-

ki çeşitli devrimcileri de kendi dilince okuyucularına taşımaya çalıştı. Önümüzdeki dönemde *Sınıf*, sadece daha fazla lise sıralarına değil, daha fazla "atölyelere" de ulaşma derdinde. Meslek liselerinde gündün güne artan staj sömürüsüne, eğitim ve çalışma şartlarındaki kötü duruma, topyekün gençliği bekleyen işsizlik ve geleceksizlik konularına daha fazla değinerek kapitalizmin çarklarına erkenden çomak sokmaya hazırlanıyor!

Yunanistan'da seçim, Syriza'da bölünme

Syriza'nın lideri Aleksis Çipras, burjuvazinin saflarına doğru dolu dizgin koşusu esnasında safra atıyor. Temmuz başında halkın yüzde 62'sinin kemer sıkmaya "hayır" dediği referandumun hemen arkasından Avrupa Birliği'ne (AB) teslim bayrağı çeken Çipras, mecliste ve sokakta sol muhalefetle karşılaşmıştı. AB'nin dayattığı kemer sıkma programı mecliste görüşülürken her hafta parlamento binasının bulunduğu Sintagma meydanında gösteriler yapılmıştı. Meclis içindeki oylamalarda ise hatırı sayılır sayıda Syriza milletvekili olumsuz oy kullanmış, Çipras, oylamaları Syriza'nın sağındaki partilerin (Yeni Demokrasi, PASOK, To Potami vb.) desteğiyle kazanmıştı. 149 Syriza millet-

vekilinden 43'ü son oylamada Çipras'ın yöneline muhalif kalıyordu. Üstelik parti içinde, eski Enerji Bakanı Panayotis Lafazanis önderliğinde örgütlü bir muhalefet de biçimleniyordu.

Durum tuhaftı: Çipras kendi sağındaki partilerin başkanı gibiydi, Syriza içindeki muhalefet ise kendisi için bir ayak bağı haline gelmişti. Bu arada Syriza içinde hesaplaşma talepleri yükseliyor, bir kongreden kaçınmak zorlaşıyordu. Çipras bir kılıç darbesi ile birden fazla sorunu çözmeye karar verdi: erken seçim. Erken seçimde hâlâ çoğunluğuna hâkim olduğu Syriza'nın milletvekili kadrosunu kendi taraftarlarından oluşturabilirdi. Ayrıca yeni teslimiyetçi politikası dolayısıyla

kendi sağındaki partilerden de oy toplayabilirdi.

Bu adım, partinin sol kanadını ayrılmaya ve Halk Birliği adı altında yeni bir parti oluşturmaya sevk etti. Lafazanis önderliğinde kurulan bu yeni parti, Syriza'nın 25 milletvekilini de kendi yanına çekmeyi başarıyordu. Ama 43 muhalif milletvekilinin arasında olan meclis başkanı Zoi Konstantopulu ve ünlü eski Maliye Bakanı Yanis Varufakis gibi isimler partiden ayrılmamışlardı. Böylece Syriza iktidara geçişinden dokuz ay sonra belki de ikiye değil üçe bölünmüş oluyordu. Elbette seçime giderken muhalifler tasfiye edilebilir. Ama örneğin Varufakis'in popülaritesi, politikada kalmayı seçtiği takdirde, Çipras'ın başına bela olmasına

da yol açabilir.

İflastan sonra hayat

Syriza düzen yanlısı ama sözde emekçi halkı savunan bir sol proje olarak iflas etmiştir. Şimdi emekçi halkı savunma programını terk ettikten sonra bile elbette sol iddiasını hemen terk edecek değildir. Ama yalana dayanan bir proje olduğu artık ayan beyan ortadadır. Şimdi soru, seçimde halkın nasıl bir tutum benimseyeceğidir.

Syriza'nın seçimleri kazanması ve Çipras'ın bir koalisyon hükümeti temelinde yeniden başbakan olması ciddi bir ihtimaldir. Çünkü halkın bütün politik kavrayışı paramparça olmuştur. Çipras halkın başını döndürecek kadar zikzak dolu

bir hat izlemiş, bir simyacı edasıyla "hayır"ı "evet"e dönüştürmüş, en önemlisi kemer sıkmanın "kaçınılmazlığı" duygusunu kitlelere aşılamıştır. Bu yüzden halkın birdenbire Çipras'a sırt çevirmesi düşük olasılıktır.

Halk Birliği partisi soldaki orta yolcu ittifak olan Andarsya ile görüşmelere başlamış bulunuyor. Ama seçimler, Çipras'ın öngördüğü gibi 20 Eylül'de yapılırsa erken seçim değil, baskın seçimden söz etmek gerekir. Yunan halkı tatilden, adalardan ve köylerden yeni dönüyor. 20 gün içinde ne propaganda yapılabilir ki?

Çipras Yunan halkının başına bir süre daha bela olacak gibi görünüyor.

EEK ve Andarsya'dan seçim ittifakı

Devrimci İşçi Partisi'nin Yunanistan'daki kardeş partisi EEK, 20 Eylül'de yapılacak baskın seçimlere, her zaman yoldaşca ilişkilere sahip oldu-

ğu Andarsya (İktidarın Devrimci Yolunda Anti-Kapitalist Sol İşbirliği) ile bir seçim ittifakı kurarak giriyor. Andarsya, içinde 20'den fazla örgü-

tün yer aldığı, Yunanistan'ın üçüncü büyük ve devrimci bir pozisyona en yakın sol ittifakı. Andarsya ve EEK, bu siyasi işbirliğini, işçi sınıfının, geleceksizliğe mahkûm edilen gençlerin, yoksulların, geniş işsiz kitlelerinin, sosyal, ekonomik ve siyasi taleplerinin ışığında, bazı temel programatik noktalar üzerinden gerçekleştiriyor. Kapitalizme, emperyalizme, milliyetçiliğe, ırkçılığa ve faşizme karşı, ortak bir sol cepheyi önüne koyuyor.

EEK ve Andarsya ittifakı, bankaların ve büyük işletmelerinin karşılıksız olarak işçi denetiminde kamulaştırılmasını, borçların reddi ve ödenmesinin durdurulmasını, AB'den kopuş ve çıkışla birlikte Avrupa işçi sınıfının, anti-kapitalist, anti-emperyalist ve enternasyonalist temellerde sosyalist bir düzende birliğinin sağlanması yönünde bir programı savunuyor.

Yunan emekçi halkı, 5 Temmuz referandumunda yüzde 62

gibi ezici bir çoğunlukla hayır demiş, ardından Çipras'ın ihaneti gelmişti. Bu ihanet, geniş emekçi kitleler için Syriza'nın bir alternatif olmadığını çok kısa sürede tescillenmesi anlamına geliyordu. EEK ve Andarsya'nın seçim ittifakı ise, kitlelerin referandumda ve meydanlarda krizin bedelini ödememek için ileri sürdüğü taleplere, kemer sıkma paketlerine karşı yükselttiği mücadeleye sahip çıkıyor.

Sürekli Devrim Eğitim Kampı: Teori, pratik, kolektif sanat, ille de yoldaşlık

Devrimci İşçi Partisi (DİP), bu yıl altıncısını düzenlediği eğitim kampını, 26-30 Ağustos tarihleri arasında, İzmir'in Dikili ilçesinde gerçekleştirdi. DİP, 3. Kongresi'nde, Trotskiy'in ölümünün 75. yılı olması sebebiyle 2015'i Trotskiy yılı ilan etmiş, bu bağlamda, bu yılki kampın ismini Sürekli Devrim Eğitim Kampı olarak belirlemişti.

Tüm şehirlerden DİP militanlarının ve parti dostlarının kamp alanına ulaşmasının ve yerleşme-

sinin ardından gerçekleşen ilk oturum, "Günümüz sınıf mücadeleleri açısından sürekli devrim teorisi ve Sovyetler Birliği analizinin önemi" başlığını taşıyordu. İlk konuşmacı Özgür Öztürk, günümüz sınıf mücadelelerinin dinamiğini kavramak için, işçi sınıfının en büyük atılımını yaptığı 1917 Ekim devrimi deneyimini iyi analiz etmemiz gerektiğini vurguladı. Yoldaşımız Mert Kükrer ise, konuşmasına, Marx'a referans vererek sürekli devrim sloganını ilk ortaya atanın

Trotskiy olmadığını, ancak bunu 1905 devriminin deneyimiyle teorileştirenin Trotskiy olduğunu ifade ederek başladı. 2008'den bu yana Avrupa'da ve Ortadoğu'da yaşanan mücadelelerin de sürekli devrim kavrayışını doğruladığını ve ancak bu tarihsel derslerden hareket edebildikleri ölçüde, devrimci Marksistlerin işçi sınıfıyla birlikte devrimi zafere ulaştırabileceğini vurguladı.

Geçiş talepleri, Özgür Emekçiler Üniversitesi

Kampta ikinci gün, Komünist Enternasyonal döneminde temeli atılan ve Trotskiy'in de Dördüncü Enternasyonal programında sistemleştirdiği "geçiş programı" üzerine bir yoldaşımızın gerçekleştirdiği sunumla başladı. Geçiş programının günümüzde de geçerli olduğunu vurgulayan yoldaşımız, programın çeşitli taleplerini günümüz mücadelesinde somutlaştırdı. Grevlerle, işgallerle başlayan işçi mücadelelerinin, komiteler aracılığıyla birleştirilerek işçi denetiminde kamulaştırma talepleriyle iktidarı almaya kadar uzandığını, yani geçiş programının günün somut mücadeleleri ile işçi iktidarı arasında bir köprü olarak iş gördüğünü açıkladı.

Günün ikinci oturumunda, "Üniversitelerde Sınıf Mücadelesi ve Özgür Emekçiler Üniversitesi" sunumunu, geçtiğimiz Ocak ayında yaşanan ODTÜ grevinin öncülerinden Mert Kükrer yaptı. Yoldaşımız önce, DİP'in üniversitelere sınıf mücadelesi perspektifiyle nasıl baktığını açıkladı.

Ardından, bu perspektifin somutlaştırıldığı, partimiz militanlarının üniversitelerde öncülük ettiği mücadelelerden bahsetti. Birincisi, İstanbul Üniversitesi'ndeki 50d (güvencesiz kadro) karşıtı asistan mücadelesi idi. İkincisi, Soma katliamı sonrası İstanbul Teknik Üniversitesi'nde gerçekleştirilen Maden Fakültesi işgali idi. Üçüncüsü ise, yoldaşımızın öncülerinden olduğu ODTÜ'deki büyük emekçi grevi ve bu grevin intikamı olarak ODTÜ Rektörlüğü'nün kendisini de hedef alan işten atma saldırısına karşı yapılan çadır direnişi idi. Konuşmasının son kısmında yoldaşımız, Özgür Emekçiler Üniversitesi'ni, sermayenin değil toplumun ihtiyaçlarına yönelik bilimin ürettiği, emekçilerin özgürce eğitim alabildiği, teorinin pratik ile iç içe geçtiği politenik eğitimin yapıldığı ve en önemlisi de, işçilerin denetiminde yönetilen bir üniversite olarak tanımladı. Bu karakteriyle de Özgür Emekçiler Üniversitesi şiarının geçiş talebi niteliği öne çıkarıldı.

Ya sürekli devrim ya barbarlık!

Üçüncü gün, sabah oturumunda bir yoldaşımız 2015 Mart ayında yapılan 3. Kongremizin ışığında dünya durumunu, 3. Kongre'de bu konuda kabul edilmiş olan karar ışığında ele aldı. Arap devrimi ile başlayan üçüncü dünya devrimi sürecinde emperyalizmin savunmaya çekildiğini vurguladı. Bu döneme "ya sürekli devrim ya barbarlık" sloganının uygun düştüğünün altını çizdi. DİP'in dünya devriminin yeni havzası olarak nitelediği Akdeniz'in, Arap devriminin ardından Yunanistan ve İspanya'da yükselen kitle mücadeleleri ve Türkiye'de Gezi ile başlayan halk isyanı, Kobani (Kobanê) serhildanı ve metal grevleri ile bu tanımlamayı hak ettiğini aktardı. Önümüzdeki dönemde de devrimlerin, karşı devrimlerin ve savaşların yaşanacağını, gelgitlerle de gelişse Mısır'da Sisi'nin Bonapartist darbesiyle, Suriye'de mezhep savaşıyla yenilgiler yaşasa da üçüncü dünya devriminin sürdüğünü ve politik örgütsel hazırlıkların bu perspektifle yapılması gerektiğini vurguladı.

Oturumun son kısmında Kıbrıs'ta konuğumuz Ahmet An, 20. yüzyıl Kıbrıs tarihini, sınıf mücadelesi perspektifinde, emperyalist müdahalelere de değinerek anlattı.

Aynı gün öğleden sonra ise Levent Dölek yoldaşımız, Marksizm ve Savaş konusunu, Lenin'in Sosyalizm ve Savaş kitabını temel alarak, emperyalist savaş, haklı ve haksız savaşlar, iç savaş ve barış kavramları üzerinden devrimci Marksizmin politikasını anlatarak işledi.

Dördüncü günün sabah oturumunda Sungur Savran, Türkiye'nin siyasi durumu ve devrimci Marksistlerin görev-

leri üzerine bir sunuş yaptı. DİP'in, Mart ayında yapılan 3. Kongresi'nde Türkiye'deki durum ve partinin görevleri üzerine aldığı karardan hareketle konuşmasına başladı. Kararın birtakım kilit noktalarını özetledikten sonra, o zamandan bu yana ortaya çıkan en önemli gelişmeler üzerinde durdu. 7 Haziran seçimlerini, Tayyip Erdoğan'ın ve AKP'nin

Gezi ile başlayan halk isyanı ve 6-12 Ekim Kobani ile başlayan serhildanda yaşadığı yenilgilerin bir tescili olarak el aldı. Bu bakımdan, DİP'in solun her şeyi parlamentarizme bağlayan yaklaşımdan köklü biçimde ayrıldığını vurguladı. Ayrıca savaşın ve fiili metal grevinin siyasi hayatın gelişimi bakımından anlamı üzerinde de durdu.

Metal grevlerinin coşkusu kampımızdaydı

Metal grevi öğleden sonra oturumunun ana konusuydu. Metal işçisi bir yoldaşımızın başkanlığında, "Metal grevleri: deneyim, analiz, görevler" başlığını taşıyan oturum gerçekleştirildi. Sunumu yapan Levent Dölek yoldaşımız ilk bölümde, Ocak 2015'te Birleşik Metal-İş'in yasaklanan grevinin gelişme sürecini anlattı, grevin hangi metal fabrikalarında nasıl bir seyir izlediğine değindi. Daha sonra, Mayıs ayında Bursa'da baş-

layıp İzmit, Ankara, Eskişehir'deki birçok metal fabrikasına yayılan büyük fiili metal grevleri dalgasını, DİP'in grev sürecine nasıl müdahale ettiğini, DİP'in örgütlü olduğu fabrikalarda mücadeleye nasıl yön vermeye çalıştığını ayrıntılı olarak anlattı.

Tartışma bölümü, oturuma katılan birçok yoldaşın katkılarıyla çok verimli geçti. DİP'in örgütlü olduğu, Türkiye'nin çeşitli şehirlerinde faaliyet yapan işçi yoldaşlarımız ve

sınıf çalışması yapan diğer yoldaşlarımız, grev sürecinde yaşadıkları deneyimleri paylaştılar. Bursa'da, İzmit'te, Ankara'da, Eskişehir'de, Manisa'da, Gebze'de greve giden metal fabrikalarında işçilerle birlikte omuz omuza mücadele eden yoldaşlarımız, deneyimlerine dair analizlerini aktardılar. Bu büyük grev dalgasından çıkarılması gereken dersleri devrimci Marksizm'in sınıf politikası perspektifiyle tartıştılar.

Devrimci, kolektif sanat

Sürekli Devrim Eğitim Kampı, tiyatro, müzik ve sinema gösterimleri ve bunlar üzerine yapılan söyleşiler, devrimci sanatın nasıl olması gerektiği konusundaki tartışmalarla da zenginleşti. İciar Bollain'in yönettiği "Yağmuru Bile" filmi izledik

ve tartıştık. İki yoldaşımızın sergilediği, doğaçlamalarla gelişen, güncel politik olaylardan hareketle güncellenmiş geleneksel bir komedi olan "İbiş ve Usta" oyununu büyük alkış aldı. Bertolt Brecht'in yazdığı, Paris Komünü'nü konu alan, "Taş us-

tası Pierre" isimli şiirden uyarlanan oyun ise, komün günlerinin Paris'ini, komün militanı bir işçinin gözünden kampımıza taşıdı.

Tiyatro atölyesinin katılımcıları tarafından kolektif olarak yazılan ve hazırlanan oyunun konusu ise, emekçi bir kadının ma-

ruz kaldığı baskılar ve zorluklara karşı ürettiği şaşırtıcı çözüm idi. Oyunun alternatif finalinde, çözümün bireysel intikam yöntemleri ile değil, emekçi kadınların örgütlü mücadelesi ile mümkün olacağı vurgusu öne çıktı.

Müzik atölyesinin hazırladığı

Kürtçe ve Türkçe şarkılar hep bir ağızdan coşkuyla söylendi. Bir yoldaşımız, halk ozanı duyarlılığıyla, kendi yazdığı siyasi türkülerini bağlama eşliğinde söyledi. Bu türküler büyük alkış aldı.

İşçi sınıfının içinde yaşayan bir parti

Yoğun ve coşkulu geçen dört günün ardından, beşinci günün sabahında kapanış oturumunu gerçekleştirdik. Kapanış oturumunda yoldaşlarımız ve dostlarımız kamp hakkındaki değerlendirmelerini dile getirdiler. Ayrıca, çalışmak zorunda oldukları için kampımıza katılamayan yoldaşlarımızın yolladığı mesajlar da okundu.

Kapanış konuşmasını, DİP Genel Başkanı Sungur Savran yaptı. Sözlerine, DİP'in bu kampının önceliklerinden çok önemli bir yönüyle ayrıldığını söyleyerek başladı. Proletaryanın öncü partisinin eğitim

kampında, kol emekçilerinin sayısının artmış olmasının bu kampı daha değerli hale getirdiğini söyledi. Ama en önemli olanın, büyük fiili metal grevi üzerine düzenlenen oturumda, işçilerin ve işçi çalışması yürüten partililerin Bursa'dan, Kocaeli'nden, Gebze'den, Manisa'dan, Eskişehir'den, Ankara'dan, Çorlu'dan, sadece haber aktarmadığını, mücadele içindeki deneyimlerini, gözlemlerini, politika önerilerini aktardığını, partinin işçi sınıfı içinde yaşayan bir parti haline gelmiş olduğunu ifade etti.

Atölyeler

Kampımızdaki eğitim faaliyetleri, pratik ve teorik atölyelerle zenginleştirildi. Filistin ve Ortadoğu atölyesi, Filistinli bir Marksist olan, BDS Türkiye'den Nicola Saafin'in katılımıyla gerçekleştirildi. Bunun yanı sıra "Emperyalizm", "Laiklik, din ve siyasal İslam", "Öğrenci mücadelesi", "Bireysel ve toplu iş hukuku" atölyelerinde son derece canlı ve verimli tartışmalar yapıldı. Pankart boyama ve stencil, tiyatro, ajitasyon-propaganda ve haber yazımı atölyeleri pratik faaliyetlere yönelik yaratıcı katkılarla ilerledi.

Emekçi kadınlar, yolumuzu siz açın!

Kampımıza katılan üç temel unsur olan işçileri, sınıf çalışması yapan öğrencileri ve kadınları selamlayarak; "Emekçi kadınlar! Gelin, mücadelenin en ön saflarına geçin, yolumuzu siz açın" dedi. Karl Marx'ın ihtiyar köstebek benzetmesine referans yaparak, devrimin aramızda dolaştığını söyleyerek konuşmasını tamamladı. Sürekli Devrim Eğitim Kam-

pı, hep bir ağızdan söylediğimiz, işçi sınıfının uluslararası marşı Enternasyonal'in coşkusuyla sona erdi.

Devrimci İşçi Partisi böylece eğitim kamplarından altıncısını da başarıyla tamamlamış oldu. Kamplar her sene sadece nicel bakımından değil, nitelikçe de güçleniyor. Her yıl eğitimin içeriği zenginleşiyor, konuşmacılar çeşit-

leniyor, diğer yoldaşların ve parti dostlarının katılımı ve katkısı artıyor. Bu yılki kamp ayrıca Kamp Eylem Komitesi'nin mükemmel çalışmasıyla organizasyonel bakımdan da kusursuza yakın bir düzeyde gerçekleşti. Bu aslında daha önceki yıllardan beri süregelmekte olan bir özelliği kampların. Ama bu yıl Kamp Eylem Komitesi'nde geçmiş yıllarda görev yapmamış

yeni yoldaşların yer almasına rağmen kampın çok başarılı organize edilmiş olması, DİP'in sağlam bir örgütsel işleyiş oluşturmakta olduğunun da kanıtı oldu.

En önemlisi, kampa sinen devrime inanç ve bütün katılımcıların birbirine dost ve yakın kılan yoldaşlık duyguları idi.

Bir devrimci olarak Trotskiy

Trotskiy hakkında düşmanları ile "dost"larının birlikte uydurduğu en önemli efsane, büyük devrimcinin hep bir "muhalif" olarak kaldığı iddiasıdır. Düşmanları Trotskiy'i müzmin bir muhalif, Trotskizmi ise hem Doğu Perinçek'in, hem Yalçın Küçük'ün kullanmış olduğu terimle; bir "iktidarsızlık" doktrini olarak nitelemişlerdir. Bunun hem cinsiyetçi çağrışımları olan bir aşağılama çabası, hem de Trotskizmin aslında işçi sınıfının pratikte işine yaramayacak bir siyasi akım olduğunu iddia ederek gözden düşürülmesi girişimi olduğu ortadadır. Bu tür bir yaklaşım, aynı zamanda, "Trotskistler lafazan aydınlardır, bildikleri teori ve tarih üzerine konuşmaktı" biçiminde tekrarlanan küçümseme çabasıyla akraba olduğu da açıktır.

"Dost"larının Trotskiy'e ve Trotskizme neden hep bir muhalefet imajı yakıştırmaya çalıştığı ise meçhuldür. Bunların bir kısmı 21. yüzyılda, artık Stalinizm çökmüşken bile hâlâ "Sol Muhalefet" ya da "Devrimci Muhalefet" gibi kavramları kendi adlarına takmakta tereddüt etmezler. Sanki neredeyse Trotskiy'in düşmanlarının yaratmaya çalıştığı karikatürü cisimleştirmek arzusundadırlar. Bir devrimci önder, tarihsel gelişmenin zorunluluğu altında, 1923'ten 1933'e on yıl boyunca bir partiden, Ekim devriminin partisinden ve bir Enternasyonal'den, kendisinin Lenin'le birlikte kurduğu Komünist Enternasyonal'den kopmayı yanlış bulduğu için, bunları eline geçirmiş olan ekibe muhalefet etti ve "Sol Muhalefet" adını kullandı diye, onu bugün ve ebediyen "muhalefet" terimi ile özdeşleştirmek de neyin nesi?

Tam tersine, Trotskiy bütün

hayatı boyunca, düşüncesiyle ve eylemiyle iktidar için mücadele etmiştir. Ama bu ne kişisel bir iktidardır ne de bir zümrenin iktidarı. Bu, işçi sınıfının iktidarıdır. Hem de tek bir ülkenin işçi sınıfının değil, bütün dünyanın işçilerinin ortak iktidarı. Trotskiy hayatı boyunca dünya sosyalist devriminin bir sözcüsü ve eylemci olmuştur. Stalinizme "muhalefet" ederken bile, Çin'de ya da İspanya'da işçi sınıfının iktidarı almasına engel olduğu için ona karşı mücadele etmiştir. Yani bazı "dost"larının yücelttiği "muhalefet", aslında iktidarın yolundaki engellerin ayıklanması operasyonundan başka bir şey değildir!

1905 devriminde Trotskiy

Trotskiy 1896'da, daha 17 yaşındayken devrimci, bir sene sonra da Marksist olmuştur. Ama devrimle ilk sınavı 1905'i bekleyecektir. 1905 devrimi patlak verdiğinde, Trotskiy henüz 26 yaşındadır. Ama bu devrimde, en ön planda bir rol üstlenir. Sonbaharda, genel grev dalgasıyla birlikte kurulduktan bir süre sonra Petrograd İşçi Sovyeti'ne başkan seçilir. Burada, 1917'de işçi sınıfı iktidarının önce nüvesini, sonra da organlarını oluşturacak olan sınıf kurumu ilk kez tarih sahnesine çıkmıştır. Trotskiy, birçok Rus Marksistine karşı olarak bu kurumun önemini derhal kavrayacak ve hakkını verecektir.

Trotskiy, 1905 devriminde bir yandan liberal burjuvazinin yalpalamasına karşı işçi sınıfının bağımsız biçimde devrime önderlik etmesini savunurken, bir yandan da Çar'ın, mücadelenin ateşini söndürmek üzere yaptığı sözde reformlara karşı işçi sınıfını uyarmıştır. Bu dönemde, Petrograd

Sovyeti'nin başkanı iken yaşadığı iki olayda takındığı tutumlar ile ünlüdür. Bunlardan biri, devrimci mizahın önde gelen örneklerinden biridir: Çar'ın başbakanı Kont Witte, genel grevi bitirmek için yaptığı çağrıda sınıfa "işçi kardeşlerim" diye hitap edince, Trotskiy Sovyet adına verdiği cevaba "Proleterlerin Kont Witte ile hiçbir akrabalığı yoktur" diyerek başlar!

Diğeri ise, siyasi içeriği bakımından daha fazla ağırlığa sahiptir. Genel grev karşısında ürken Çar, devrimin başlamasından on ay sonra nihayet bir anayasa, siyasi haklar, bir parlamento ve herkese oy hakkı vaat eden bir Manifesto yayımlar. Trotskiy, Çar'ın Manifesto'yu yayınladığı gün üniversitede düzenlenen devasa bir işçi mitinginde, kitleler heyecan ve umut içindeyken, konuşmaların yapıldığı balkondan kitlelere seslenir. Bütün gücün işçi sınıfında olduğunu, Çar'ın Manifestosu'nun bir kâğıt parçası olduğunu söyler ve elindeki Manifesto'yu parçalarken bir yandan da şöyle der: "Bugün bize verdiler bunu. Yarın elimizden alacaklar ve şimdi gözlerinizin önünde benim yaptığım gibi, bu kâğıttan özgürlüğü böyle yırtacaklar."

Büyük Rus devriminde Trotskiy

Trotskiy 1905'te bağımsız bir devrimci idi. 1917'de ise Lenin'le aynı proleter devrim programını savunduğunu göstererek Bolşevik Partisi'ne katıldı. 1917 devrimi bu iki dev önderin, proletaryayı günlük iniş çıkışların şaşkınlık verici karmaşasından büyük bir ustalıklarla geçirip iktidara taşınmasına sahne olmuştur. Lenin ve Trotskiy, burjuvazinin Geçici Hükümeti ile işbirliği yapan Menşeviklerden, Sosyalist Devrimcilerden, hatta başlangıçta Stalin dâhil hemen bütün önde gelen Bolşevik liderlerden farklı olarak "Bütün iktidar Sovyetlere!" sloganında birleşmişlerdi. Temmuz ayındaki ilk silahlı ayaklanma provasında, onun ardından gelen Kornilov darbesinde ve (yeni takvimle) 7 Kasım'da gerçekleşecek olan esas ayaklanmada da hep hemfikir ol-

dular.

1917 devriminin mimarı bu iki önderdi, ama uygulama Trotskiy'in oldu. Lenin Temmuz günlerinden sonra Bolşeviklere yönelen baskı karşısında, devrime kadar Finlandiya'da gizlenmek zorunda kalacaktı. Buna karşılık Trotskiy, 1905 deneyiminin bir kazanımı olarak yeniden Petrograd İşçi Sovyeti'nin başkanlığına seçilmişti. Başkan sıfatıyla, Sovyet'i saldırılara karşı korumak için oluşturulan Devrimci Askeri Komite'nin de başına geçti. Ve bu konumu gereği, Ekim devrimini zafere götüren silahlı ayaklanmayı o yönetti. Tarihte ilk kez proletaryaya kalıcı olarak siyasi iktidarı kazandıran adama "iktidarsızlık" suçlaması yapmak komik bile değil, sefil bir düşünce tarzıdır.

İktidarı sadece almak değil, emperyalistlerin ve Rusya'nın mülk sahibi sınıflarının açtığı savaşa karşı korumak da, esas olarak Trotskiy'in işi olmuştur. 1918-1921 arası süren İç Savaş, elbette bütün Rus işçi sınıfının kahramanlığıyla, Sovyet hükümetinin ve Bolşevik Partisi'nin desteğiyle kazanılmıştır. Ama Lenin'in önerisiyle Savaş Komiserliği'ne getirilen Trotskiy'dir ki, o Kızıl Ordu'yu sıfırdan kurmuş, demir bir yumrukları yönetmiş, ünlü Zırhlı Treni içinde dünyanın en geniş topraklarına sahip ülkesinde basmadığı yer bırakmamış, birliklerinin başında zaferi kazanmıştır. Fidel Castro ya da Che Guevara'ya ne kadar iktidar düşmanlığı yakıştırılabilirse, Trotskiy'e de o kadar atfedilebilir!

Bir proleter iktidarı doktrini olarak Trotskizm

Bütün bunların ötesinde, Trotskiy'in kendi eylem ve düşüncesinin ürünü olan sürekli devrim programı, özgül olarak bir proleter iktidarı doktrinidir. Trotskiy, 1905 devriminde bütün toplumsal güçlerin konumlanmasını tartarak, Rus devriminin gelecekte tekrar ayağa kalktığında yürüyeceği yolu belirlemiş ve buna "sürekli devrim" adını takmıştır. Burjuvazinin işçi sınıfından duyduğu korku dolayısıyla devrimciliğini yitirdiği bir ülkede demokratik devrime bile, arkasına köylülüğü alan proletarya öncülük edecektir. Ama iktidara geçen proletarya, yüzünü sosyalizme dönmeden edemez. Herkesin "İktidar sırası burjuvazide" dediği bir Rusya'da, tek başına Trotskiy işçi sınıfı iktidarını ilk kez ve 1917'ye dek sosyalist hareketin programına yazmıştır. Sürekli devrim programı, 1917'de tıpatıp uygulanacaktır! Artık Lenin de bu anlayışın yanındadır!

Trotskiy, 1928'de bu yaklaşımı genelleştirerek 20. yüzyıl dünya devriminin programı haline getirmiştir. Onun bu öngörüsü Çin'den Yugoslavya'ya, Küba'dan Vietnam'a 20. yüzyılın en önemli devrimlerinde tekrar tekrar doğrulanmıştır.

İşin özeti şudur: Trotskiy hayatı boyunca kalemiyle de, silahıyla da burjuvazinin ve toprak sahiplerinin iktidarını devirmek ve yerine köylülük tarafından desteklenen bir proletarya iktidarı kurmak için mücadele etmiştir. Bugün de en ön planda gelmek üzere, Trotskizmin anlamı budur.

